

อาทิตยที่ 20 เทศกาลธรรมดา

ประกาศประกาศความจริง แม้ว่าจะต้องตาย

พระธรรมล้ำลึกพระคริสต์ : พระเยซูเจ้านำไฟมาสู่โลก

ท่าทีคริสตชน : การยอมรับความจริง

การดำเนินชีวิต : การผดุงความจริงด้วยความซื่อสัตย์และกล้าหาญ

บทนำ

ข่าวดีที่พระเยซูเจ้าประกาศไม่ได้เป็นข่าวดีสำหรับทุกคนเสมอไป การตอบสนองที่แตกต่างกันต่อข่าวดีที่ได้รับจึงแบ่งแยกมนุษย์ออกเป็นสองฝ่าย เพราะในข่าวดีที่ประกาศมีข้อเรียกร้องให้ตอบสนองที่ไม่ใช่ทุกคนสามารถยอมรับได้ สิ่งที่เกิดขึ้นกับประกาศเยเรมีย์ เป็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระเยซูเจ้าเหมือนกัน บุคคลที่ไม่สามารถยอมรับความจริงเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าประกาศ ได้หาทางกำจัดกระบอกเสียงของพระเจ้าเพื่อจะไม่ได้ยิน เพราะสารแห่งสันติภาพของพระเจ้าไม่ได้เป็นการบอกถึงความสงบร่มเย็น แต่หมายถึงการซื่อสัตย์อย่างไม่มีเงื่อนไขต่อข้อเรียกร้องของพระเจ้า ต่อไฟเผาผลาญที่พระเยซูเจ้านำมา

ผังพระวาจา

บทอ่านที่ 1	ยรม 38:4-6, 8-10	แม่คลอดฉันมาให้เป็นคนที่ทำให้แตกแยกกันทั่วแผ่นดิน
เพลงสดุดี	สดด 40	เพลงขอบพระคุณและคำภาวนาขอความช่วยเหลือ
บทอ่านที่ 2	ฮบ 12:1-4	ให้เราวิ่งด้วยความพากเพียร ในการแข่งขันซึ่งกำหนดไว้สำหรับเรา
พระวรสาร	ลก 12:49-53	เราได้้นำความสงบมาสู่โลก เรามาเพื่อให้เกิดความแตกแยกต่างหาก

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระเยซูเจ้าทรงเห็นพระมหากษัตริย์รออยู่เบื้องหน้า

ในประสบการณ์ของประกาศกเยเรมีย์ ท่านเห็นความจำเป็นต้องนำสารแห่งสันติภาพที่แท้จริงไปแจ้งให้กษัตริย์ทราบเพื่อให้อาณาจักรเกิดความสงบ แต่สารนั้นเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขโครงสร้างของสังคมเพื่อว่า ความสงบสุขจะได้บังเกิดขึ้นจากความยุติธรรม สารของประกาศกจึงเป็นการบ่อนทำลายกำลังใจของคนและทหารที่เหลืออยู่ในเมือง จึงถูกกล่าวหาว่า ท่านไม่ได้แสวงหาความอยู่เย็นเป็นสุขของประชาชน มีแต่สร้างความทุกข์ยาก เพราะเหตุนี้ เยเรมีย์จึงถูกกำจัดให้พ้นออกจากทาง

พระเยซูเจ้าเองก็เสด็จมาและประกาศว่า “พระองค์นำไฟมาสู่โลก” ไฟของการแบ่งแยก ไม่ใช่ไฟของความสงบสุข เพราะแม้แต่สำหรับพระองค์เอง สิ่งทีรอคอยอยู่เบื้องหน้าก็ยิ่งกว่าสิ่งที่ประกาศกเยเรมีย์ได้รับ เพราะ “มีการทรมานแสนสาหัสรออยู่ และเราจะปวดร้าวใจจนกว่าความทรมานนั้นจะสำเร็จไป”

1.2 พระเยซูเจ้าทรงเรียกร้องการตอบสนองต่อข่าวดีอย่างไม่มีเงื่อนไข

ไฟที่พระเยซูเจ้านำมาคือข้อเรียกร้องของข่าวดี ซึ่งไม่ยอมรับการประนีประนอมใดๆ แม้กระทั่งต้องตัดความสัมพันธ์ในครอบครัว แม้จะต้องก่อให้เกิดความแบ่งแยกในครอบครัวก็ตาม แม้กระทั่งว่า ข่าวดีของพระองค์จะถูกกล่าวหาว่าเป็นสาเหตุของความแตกแยก ถูกประณามว่าเป็นต้นเหตุของความไม่สงบสุขในสังคมและครอบครัว ก่อให้เกิดการต่อสู้และการแบ่งแยก เพราะข้อเรียกร้องของข่าวดีคือการยึดถือตามสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าเป็นหนทางของความสงบที่แท้จริง

ไฟที่พระเยซูเจ้านำมาคือการประกาศความสำเร็จจริงของแผนการของความรอดในพระองค์ และความสำเร็จจริงนั้นจะบังเกิดกับแต่ละบุคคลที่เชื่อ คือยอมรับและดำเนินชีวิตอย่างสอดคล้องโดยไม่มีเงื่อนไข เหมือนกับที่เปาโลสอนว่า “เราจะต้องละทิ้งทุกสิ่งที่อยู่และบาปที่เกาะแน่น วิ่งไปด้วยความพยายามในการแข่งขัน เพ่งมองไปที่พระเยซูเจ้า ผู้ทรงเป็นผู้บุกเบิกความเชื่อและทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์”

1.3 พระเยซูเจ้าทรงเป็นแบบอย่างของความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า

ในแง่นี้ พระเยซูเจ้าเองทรงเป็นแบบอย่างแก่เรา เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ตรัสว่า มีความทรมานใหญ่หลวงรออยู่ข้างหน้า แต่เมื่อถึงเวลา “พระองค์ได้ทรงรับทรมานที่ต้องแบกและสิ้นพระชนม์บนกางเขน ไม่ทรงย่อท้อต่อความอับยศและความอับอาย” และบัดนี้ สิ่งที่พระองค์กระทำทำให้ “พระองค์ประทับ ณ เบื้องขวาแห่งพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว”

ความซื่อสัตย์ต่อข้อเรียกร้องของพระประสงค์ของพระเจ้าทำให้พระองค์ต่อสู้จนถึงกับต้อง
หลังพระโลหิต

ดังนั้น พระเยซูเจ้าไม่ได้เพียงสอนว่า การยอมรับข่าวดีไม่ได้นำมาแต่ความสงบสุขหรือ
กำลังใจเสมอไป เป็นความจริงที่เกิดขึ้นกับพระองค์เอง กับบรรดาศิษย์ และกับประชากร
ใหม่ในทุกวันนี้ว่า สิ่งที่มาก่อนเป็นอันดับแรกคือความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า ซื่อสัตย์ต่อพันธะ
ที่มีต่อข้อเรียกร้องของข่าวดี และความสงบสันติภาพที่แท้จะมาถึงเมื่อประชากรใหม่นี้ จะ
เข้าเฝ้า ณ ที่ประทับของพระบิดา พร้อมกับพระเยซูคริสตเจ้า ผู้ทรงนำหน้าเราไปก่อนใน
พระอาณาจักรที่พระเจ้าสถาปนาขึ้นสำหรับประชากรของพระองค์

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ

2.1 บรรยากาศของการฉลอง

การฉลองในวันนี้ อาจจะใช้สัญลักษณ์เข้าช่วย เช่น ตาขี้ผึ้ง, ไฟ ฯลฯ เพื่อเน้นสิ่งที่เป็นพระ
ธรรมล้ำลึกของพระเยซูเจ้า นั่นคือ ความจริงที่ต้องแสดงออกมาให้เห็นว่าควรเป็นอย่างไร

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หาจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความสนใจไปกับช่วงเวลาต่อไปนี้
เริ่มพิธี

- พิธีกร ควรเน้นเรื่องบทบาทของพระเยซูเจ้าอีกแบบหนึ่ง
นั่นคือการนำไฟมาสู่โลก นำความยุติธรรม ความจริงการ
แบ่งแยกมาให้แก่สังคมโลก
- บทสวดภาวนาบาป ควรให้ความสำคัญกับการบกพร่องใน
การดำรงความยุติธรรม และความจริง

ภาควจนพิธีกรรม

- เน้นให้เห็นว่าพระวาจา = ความจริง ที่ต้องไปสู่การปฏิบัติ
- บทภาวนาของมวลชน ควรเน้นให้เกิดจิตสำนึก และ
ความสำคัญของการรักษาความจริง

ภาคบูชาขอบพระคุณ

- ขบวนแห่ของถวาย อาจใช้ไฟที่จุดโชติช่วงเป็นของถวายก็ได้
- บทบูชาขอบพระคุณ ควรใส่ข้อความ “พระเยซูผู้นำไฟมาสู่

โลก” เข้าไปด้วย

- ช่วงบทข้าพเจ้าเชื่อฯ อาจจะทำให้จุดเทียนคนละเล่ม เพื่อเพิ่มความสว่างของพิธีก็ได้
- หลังรับศีลฯ อาจจะมีบทภาวนาพิเศษ เพื่อกระตุ้นให้เกิดความสำนึกในการเป็นผู้รักษาความจริง ผู้แบ่งแยกความเท็จกับความจริงออกจากกัน

ปิดพิธี

- จัดทำใบปลิว / แผ่นพับ / สติกเกอร์ เกี่ยวกับการยืนยันหยัดต่อความจริง เช่น “ Yes to Truth” เป็นต้น แล้วแจกให้ทุกคนที่มาร่วมในพิธีเอากลับบ้าน

3. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในชีวิต

พระเยซูเจ้าทรงมาบังเกิดในโลกนี้ เพื่อไถ่โทษบาปของมนุษยชาติ และทรงเป็นไฟแห่งการแบ่งแยก ทรงเป็นผู้นำความจริงมาสู่โลก โดยชี้แนวทางให้มนุษย์ได้ปฏิบัติตามเพื่อจะพบความสุขในการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาเจ้า

3.1 ท่าทีของคริสตชน

คริสตชนควรสร้างความสำนึกในใจของแต่ละคนว่า “ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย” แม้ผู้ที่รักษาความจริงจะถูกทำลายให้ตายไป แต่จิตวิญญาณของเขาก็จะยังคงอยู่เป็นนิรันดร์ คริสตชนควรมีท่าทีของการต่อต้านค่านิยม หรือแนวปฏิบัติที่เป็นแพะชั้นที่ผิดหรือขัดต่อความจริง

3.2 การดำเนินชีวิต (ตามท่าที)

ด้วยจิตสำนึกว่า “พระเยซูทรงเป็นความจริง ทรงประกาศและแสดงตนในความถูกต้อง” คริสตชนควรยึดเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตด้วยความเข้มแข็งและกล้าหาญ โดยเฉพาะในสภาพแวดล้อม และสังคมที่ตนอาศัยอยู่ เพื่อแสดงให้เห็นว่า จุดยืนของคริสตชนนั้น คือ ความจริง หรือการเห็นสิ่งที่ผิดเป็นถูก เป็นต้น

อาทิตยที่ 21 เทศกาลธรรมดา

มนุษย์ทุกคนเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

พระธรรมล้ำลึกพระคริสต์: พระคริสต์เจ้าทรงเป็นความรอดสำหรับ
ทุกคน

ท่าทีคริสตชน: ท่าทีแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกัน

การดำเนินชีวิต: ชีวิตแห่งการเป็นพี่น้องกันโดยไม่เลือกศาสนาและชั้น
วรรณะ

บทนำ

พิธีขอบพระคุณในวันนี้มุ่งประเด็นไปที่ความรอดที่เป็นสากลที่ไม่ได้เจาะจงอยู่ที่คริสตชนหรือชาวอิสราเอลในสมัยนั้นแต่เพียงชนชาติเดียวเท่านั้น แม้ชนชาติอิสราเอลเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรก็ตาม แต่แล้ว แผนการความรอดของพระบิดามาถึงทุกๆ คนที่เปิดตา เปิดใจต้อนรับ ในบทอ่านที่หนึ่ง ประชาชาติทั่วโลกจะมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการ คริสตชนสมัยแรกเห็นภาพพรรณานี้สำเร็จไปเมื่อคนต่างศาสนาที่ไม่ใช่ยิวเข้ามารวมในพระศาสนจักรด้วย “จะมีคนจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก จากทิศเหนือ ทิศใต้ มานั่งร่วมโต๊ะในพระอาณัติของพระเจ้า” (ลก 13:22-30) คริสตชนทุกคนจึงควรตระหนักถึงการเป็นพี่น้องกันโดยไม่เลือกชาติ ศาสนา และชั้นวรรณะ เพราะมนุษย์ทุกคนเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

ฝั่งพระวาจา

บทอ่านที่ 1	อสย 66: 18-21	เขาจะนำพี่น้องทั้งสิ้นของเจ้าทั้งหลายจากประชาชาติทั้งสิ้น
เพลงสดุดี	สดด 117	พวกท่านจงไปประกาศข่าวดีแก่นานาชาติทั่วโลก
บทอ่านที่ 2	ฮบ 12:5-7,11-13	พระเจ้าทรงติสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก
พระวรสาร	ลก 13 : 22-30	จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก จากทิศเหนือ ทิศใต้ มานั่งร่วมโต๊ะในพระอาณัติของพระเจ้า

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระคริสตเจ้า ทรงเป็นหนทาง ความจริง และชีวิต

พระองค์ทรงเป็นหนทางนำไปสู่พระบิดา (ยน 14) พระองค์ทรงไขแสดงความจริงทุกข้อให้เราทราบเกี่ยวกับพระบิดา เกี่ยวกับพระธรรมล้ำลึกของชีวิต และพระองค์นอกจากจะทรงดำเนินชีวิตตามที่พระองค์ทรงสั่งสอนแล้ว พระองค์ยังทรงประทานชีวิตแก่ผู้ที่เชื่อในพระองค์ “ใครที่เชื่อในเรา ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์” อย่างไรก็ตาม ทุกคนไม่ว่าเป็นใครสามารถมาพบและสัมผัสหนทางความจริงและชีวิตนี้ได้ และหนทางของพระองค์จำเป็นต้องผ่านความยากลำบาก ดังพระวรสารนักบุญลูกา “จงพยายามเข้าไปในทางแคบๆ” เหมือนกับเตีอนใจคริสตชนได้รับรู้ความจริง เรื่องพระเยซูคริสต์ ว่าความรักของพระเจ้า มิได้โรยด้วยดอกกุหลาบเสมอ ดังคำในจดหมายถึงชาวฮีบรู “พระเจ้าทรงตีสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก” ซึ่งล้วนเป็นชีวิตจริงของคริสตชน

1.2 พระคริสต์ทรงเป็นแสงสว่างส่องนานาชาติ

พระองค์ทรงเป็นดวงดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงเหนือทุกคนในทุกวัฒนธรรม ทุกความเชื่อถือ ทุกชาติ ทุกภาษาโดยไม่เว้นใคร ทุกคนล้วนได้รับผลประโยชน์จากดวงอาทิตย์ดวงนี้ด้วยกันทั้งสิ้น จากนักบุญลูกา “จะมีคนมากที่ศตะวันตก จากทิศเหนือ ทิศใต้ มานั่งร่วมโต๊ะ ในพระอาณาจักรของพระเจ้า” พระวาจาของพระองค์เป็นพระวาจาทรงชีวิตที่ใครได้สัมผัสกับพระวาจาแล้ว จะพบกับชีวิตที่แท้จริง แม้เขาผู้นั้นอาจจะไม่ทราบด้วยว่าเจ้าของพระวาจานี้เป็นพระเยซูคริสตเจ้า แต่เมื่อเขานำพระวาจาดอนี้ไปปฏิบัติ เขาผู้นั้นเป็นพี่น้องของพระเยซูเจ้า เป็นพี่น้องของเราแต่ละคน ได้ร่วมโต๊ะกับพระองค์ เช่น ใครก็ตามที่ปฏิบัติความรักต่อผู้ยากไร้ เท่ากับเขามีส่วนร่วมพระเจ้า เพราะพระเจ้าเป็นองค์แห่งความรัก แม้ผู้นั้นอาจจะไม่ทราบ ไม่รู้ หรือยังไม่รู้ว่า พระเจ้าเป็นองค์แห่งความรักก็ตาม

1.3 พระคริสตเจ้าทรงประทานความรอดสากล

ในเมื่อพระคริสตเจ้าเป็นแสงสว่างส่องนานาชาติ ส่องสว่างในกลางใจทุกดวง ดังประกาศกอิสยาห์ “เขาจะนำพี่น้องทั้งสิ้นของเจ้าทั้งหลายจากประชาชาติทั้งสิ้น” นั้นหมายความว่าแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าต่อมนุษยย์ยอมเป็นสากล โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ ทรงยอมรับทรมาน ลี้นพระชนม์ โถโทษมนุษย์ทุกๆ คนโดยไม่เว้นใคร และพระเจ้าเป็นองค์แห่งความรัก รักของพระองค์มีต่อทุกคนโดยไม่เว้นใครเช่นกัน ทั้งนี้เนื่องจากทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้าในพระบิดาองค์เดียวกัน เราจึงร้องเพลงเหมือน สดุดี 117 ว่า “เชิญมวลชน นานา ประชาชาติ อภิวัต พระเจ้า เนาสวรรค์” จึงขอสรุปพระธรรมล้ำลึกของผู้ที่นับถือศาสนาต่างจากเรา ดังคำพูดของมหาตมา คานธี ที่ว่า “โลกทั้งผองเป็นพี่น้องกัน”

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ

2.1 บรรยากาศของการฉลอง

บรรยากาศของการฉลองน่าจะเป็นบรรยากาศของความชื่นชมยินดี ร่วมใจ โห่ร้องขับเพลงสรรเสริญด้วยความชื่นบานและซาบซึ้งถึงพระทัยเมตตาอันล้นพ้นของพระเจ้าที่มีต่อมนุษยโลก ทรงรักและเป็นห่วงเป็นใยทุกคน ที่ไม่ทรงยอมให้ผู้หนึ่งผู้ใดต้องพลัดพลาดจากหนทาง ความจริง และชีวิตนี้

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หาจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความสนใจไปกับช่วงเวลาต่อไปนี้
เริ่มพิธี

- กล่าวทักทายสัตบุรุษด้วยความชื่นชมยินดี พร้อมทั้งประกาศหัวข้อและสาระสำคัญของพิธีในวันนี้
- คำทักทาย อาจจะเลือกข้อความสำคัญในวันนี้ เช่น จากบทเพลงอัลเลลูยา ที่ว่า “เราเป็นหนทาง ความจริง และชีวิต ไม่มีใครไปหาพระบิดาได้ นอกจากผ่านทางเรา”
- พิธีสารภาพบาป เชิญชวนให้ระลึกถึงการที่แต่คนยังละเลยที่จะมองผู้อื่นเป็นพี่น้อง ยังไม่แสดงว่า พระเยซูทรงเป็นหนทาง ความจริง และชีวิตให้ประจักษ์แก่ผู้อื่นโดยอาศัยชีวิตเราอย่างแท้จริง

ภาควจนพิธีกรรม

ช่วงของการรับฟังและรำพึง

- พิธีกรอ่านบทนำและเชิญชวนให้แต่ละคนฟังพระวาจาด้วยความตั้งใจ
- บทเทศน์ ควรเน้นและขยายความเกี่ยวกับพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าทั้งสามประการด้านบน โดยเน้นถึงคนต่างชาติ ศาสนา วรรณะ พร้อมทั้งยกตัวอย่างนำไปสู่ภาคปฏิบัติ

ช่วงตอบรับพระวาจา

- บทข้าพเจ้าเชื่อ เป็นบทสำคัญที่แสดงเอกภาพของคริสตชน แต่เอกภาพที่แตกต่างคือ รูปร่าง หน้าตา นิสัยกัน
- บทภาวนาของมวลชน เน้นความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างกลุ่มคริสตชนด้วยตัวเอง และความเป็นน้ำหนึ่งเดียวกันกับคนต่างศาสนา

ภาคบูชาขอบพระคุณ

- ขบวนของถวาย ควรให้พี่น้องต่างศาสนาร่วมแห่ด้วย (ถ้ามีศาสนานี้มีคนพุทธมาร่วมพิธี)
- บทนำขอขอบคุณ ควรเลือกใช้ของวันสมโภชพระคริสตเจ้าทรงแสดงองค์ “พระคริสตเจ้าองค์ความสว่างส่องนานาชาติ”
- ร้องเพลง “ข้าแต่พระบิดา” อย่างสง่า เชิญชวนให้ระลึกถึงว่า เราทุกคนไม่ว่าใครก็เป็นพี่น้องร่วมพระบิดาเดียวกัน ดังนั้น เราควรที่จะแสดงเคารพแก่ทุกๆ คน แม้ผู้ที่มีศาสนาแตกต่างจากเรา
- การมอบสันติสุขต่อกัน น่าจะเป็นสัญลักษณ์ของการไม่แบ่งชั้นวรรณะ ต่อกันและกัน

ปิดพิธี

- เชิญชวนให้กลับไปปฏิบัติตามที่พระเจ้าได้สอนเราในวันนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ การเคารพ - รัก - ให้เกียรติต่อผู้ที่นับถือศาสนาต่างจากเราเป็นกรณีพิเศษ

3. การฉลองธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

พิธีขอขอบคุณในวันนี้ เรียกร้องให้เฉลิมฉลองชีวิตของพระคริสตเจ้าจริงๆ เพราะสำหรับเราพระองค์ทรงที่ทรงเป็นหนทาง ความจริง และชีวิต เราสามารถค้นพบหนทาง ค้นพบความจริง ค้นพบชีวิตได้จากและในพระเยซูคริสตเจ้า ดังนั้น ทุกครั้งที่เราแสดงความรักฉันท์พี่น้องกัน โดยเฉพาะกับคนต่างศาสนา กัน เราได้เฉลิมฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าด้วยกันแล้ว อย่างไรก็ตาม ในพิธีบูชาขอขอบคุณล้วนแต่รวมเอาสิ่งดีต่างๆ เหล่านี้ คือ การสรรเสริญ การขอขอบคุณ การแสดงความเป็นมิตรต่อกัน ฯลฯ รวมไว้ทั้งหมด ดังนั้น ร่วมพิธีกรรมในวันนี้ ควรมีจิตสำนึกเหล่านี้พร้อมๆ กันไป

3.1 ท่าทีของความเป็นหนึ่งเดียวกัน

ลดความขัดแย้ง ความไม่ลงรอยกันกับคนที่นับถือศาสนาต่างกัน ล้วนแต่ นำซึ่งความเสื่อมชัดขวางความเจริญและการพัฒนาการของชีวิตที่มุ่งไปสู่ “อาณาจักรของพระเจ้า” แม้ว่าสิ่งที่เรียกว่า “ความเป็นหนึ่งเดียวกัน” ในบางครั้ง เป็นสิ่งเลื่อนลอย หากความเป็นจริงที่เป็นรูปธรรมได้ยากนัก แต่หัวใจคริสตชนเรียกร้อง “ความเป็นหนึ่งเดียวกัน” ด้วยกันทั้งสิ้น เพราะความรักกันและกันย่อมคู่ควรกับหัวใจเนือมนุชย์มากกว่า และหัวใจมนุชย์ก็ไม่เคยเหมาะสมที่ยอมให้ “ความเกียจฉ้งหรือความขัดแย้ง” เข้ามาสู่กลุ่มคริสตชนด้วย

3.2 ชีวิตที่ดำเนินไป (ตามท่าที)

- ทำลายกำแพงของความขัดแย้ง หันหน้ามาแสวงหาความจริงร่วมกันภายใต้พื้นฐาน “โลกทั้งผอง พี่น้องกัน” มองเห็นคุณค่าของกันและกัน ศาสนสัมพันธ์ก็เป็นหนทางหนึ่งที่ช่วยให้หันมาร่วมมือกัน
- ช่วยเหลือ ร่วมเป็นทุกข์เป็นสุข เยี่ยมเยียนพี่น้องต่างศาสนาเท่าที่สามารถจะกระทำได้
- สวดภาวนาเพื่อความเป็นหนึ่งเดียวกัน
- ประกาศข่าวดีสำหรับผู้ที่สนใจอยากจะรู้จักกับพระเยซูเจ้าและข่าวดีของพระองค์ ด้วยชีวิตที่เรียบง่าย สมถะ และกิจเมตตาช่วยเหลือผู้ยากไร้
- เป็นหนึ่งเดียวกันอย่างแน่นแฟ้นในกลุ่มคริสตชนด้วยกันเอง “หากพวกท่านต้องการให้ผู้อื่นรู้ว่าท่านเป็นศิษย์ของเราก็ต่อเมื่อท่านรักกันและกัน”

อาทิตยที่ 22 เทศกาลธรรมดา

ประชากรพระเจ้าต้องสุภาพถ่อมตน

พระธรรมล้ำลึกพระคริสต์: พระคริสตเจ้า ถ่อมองค์ลงมารับสภาพ
มนุษย์

ท่าทีคริสตชน: สุภาพถ่อมตน

การดำเนินชีวิต: ทำทุกสิ่งบนพื้นฐานของความสุขภาพถ่อมตน

บทนำ

บรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าและคริสตชนทุกคน ถูกเรียกร้องให้เป็นประชากรที่มีความสุภาพและถ่อมตน สิ่งเหล่านี้พระเยซูเจ้าผู้ถ่อมองค์ลงมารับสภาพมนุษย์ทั้งที่ทรงเป็นพระเจ้า ทรงสอนเราว่า การเป็นผู้สุภาพต้องเป็นผู้อ่อนหวาน เป็นผู้ที่มีสติและพึงพาวงศ์กับพระเจ้า ผู้ทรงเป็นแหล่งความดีของสิ่งต่างๆ ซึ่งเราแต่ละคนจะกลับกลายเป็นผู้แบ่งปัน ถ่อมตน แต่เพื่อนพี่น้องของเรา และจะต้องทำให้เราได้ตระหนักถึงคำที่ว่า บุคคลที่ได้รับพระคุณ และความสามารถมากมายจากพระเจ้า จะต้องไม่ทำให้เขาใช้เป็นเครื่องมือ เพื่อยกตัวของเขาเอง หรือทำให้เขาเยอหยิ่งจองหอง แต่จะต้องทำให้บุคคลเหล่านั้นมีความสุข ใจกว้าง ที่จะให้และใช้พระคุณต่างๆ เพื่อความดีของพระอาณาจักรของพระเจ้า และรับใช้เพื่อนพี่น้องด้วยความสุภาพที่แท้จริง วันนี้พระเจ้าจากทั้งสามบท จึงเชิญชวนให้เราทุกคนให้มีใจสุภาพ และใจกว้างด้วยความจริงใจกับทุกคน

ผังพระวาจา

บทอ่านที่ 1	<i>บสร 3:28-19, 27, 28-29</i>	จงถ่อมตัว แล้วพระเจ้าจะโปรดปราน
เพลงสดุดี	<i>สดด 68</i>	ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระทัยดี พระองค์ได้ทรงเตรียมแผ่นดินไว้ให้แก่ผู้ทุกข์ยาก
บทอ่านที่ 2	<i>ฮบ 12:18-19, 22-24ก</i>	พวกท่านได้มาถึงภูเขาศิโยน และนครแห่งพระเจ้าผู้ทรงชีวิต
พระวรสาร	<i>ลก 14 : 1, 7-14</i>	ใครที่ยกตัวขึ้นก็จะถูกกดลง แต่คนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับเกียรติให้สูงขึ้น

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระคริสตเจ้าถ่อมองค์ลงมารับสภาพมนุษย์

พระคริสตเจ้าผู้เสด็จมาในฐานะพระผู้ไถ่ทรงรับสภาพมนุษย์ (Incarnation) ได้บังเกิดมาท่ามกลางความเรียบง่าย ยอมรับทุกข์ทรมาน สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนอย่างไร้เกียรติ เพื่อไถ่บาปมนุษย์ นี่คือนิเวศน์ของพระผู้ไถ่ ผู้ถ่อมตน ด้วยใจสุภาพ ตั้งแต่วันที่พระองค์บังเกิด จนถึงวันที่พระองค์สิ้นพระชนม์ พระองค์ได้ดำเนินชีวิตแสดงถึงความสุภาพถ่อมตน ด้วยการนบถบ่อน้ำพระทัยของพระบิดาเจ้า ยอมรับทุกอย่าง จนหลายครั้งเหมือนกับพระองค์ไม่ต่างกับคนที่ไม่มีค่า ไม่มีอะไรเลยในชีวิตเพื่อตัวของพระองค์เอง พระเยซูเจ้าทรงเป็นคนกลางระหว่างพันธสัญญาเก่ากับพันธสัญญาใหม่ในเรื่องของความถ่อมตน เพราะในพระธรรมเก่า จากหนังสือบุตรสิรา ได้พูดถึงความถ่อมตนต่อหน้าพระยาเวห์ “จงถ่อมตนแล้วพระเจ้าจะโปรดปราน” แม้พระธรรมเก่ามักจะบรรยายความยิ่งใหญ่ของพระเจ้ามากมาย ดังใน บทสดุดี 68 ของวันนี้ ซึ่งเป็นความยิ่งใหญ่ในรูปสัญลักษณ์ เมฆ ไฟ พายุ ฟ้าร้อง ฟ้าแลบ ก็ตามแต่ความถ่อมตนก็เป็นหัวใจของประชากรอิสราเอลที่ต้องมีต่อพระยาเวห์ ด้วยเหตุนี้ พระคริสตเจ้าผู้รับสภาพมนุษย์จึงเป็นคนกลางที่ทำให้เราพบความจริงดังกล่าวในพันธสัญญาใหม่

1.2 พระคริสตเจ้า ผู้รับใช้ที่สุภาพถ่อมตนแท้จริง

พระเยซูเจ้าทรงทราบถึงจิตใจของพวกเราทุกคน และเตือนสานุศิษย์และพวกเราไม่ให้เลียนแบบอย่างที่ไม่ดี แต่มองดูพระองค์ และเชื่อฟังพระองค์ทำตามคำที่พระองค์บอกเรา “ใครที่ยกตัวขึ้นก็ถูกกดลง แต่คนที่ถ่อมตัวลง จะได้รับเกียรติให้สูงขึ้น” และนี่ก็เป็นบทบาทที่พระเยซูเจ้าได้รับจากพระบิดาเจ้า ตั้งแต่วันที่พระองค์ทรงรับพิธีล้างจากท่านยอห์น พระคริสตเจ้าทรงสำแดงตัวพระองค์ว่า “เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า” ไม่ใช่พระตุลาการดังที่ท่านยอห์นเคยเทศน์สั่งสอน ชีวิตของพระองค์ก็เด่นชัดในความสุขภาพและรับใช้ พระองค์รักษาคนป่วย ทำให้คนตาบอดเห็นได้ ขับไล่ปีศาจ ประณามความมอยุดิธรรม และทรงเตือนศิษย์เรื่องเกียรติยศ อย่าไปนั่งในที่ต้นๆ ของงานเลี้ยง (นักบุญลูกา) ที่สำคัญ ใน มธ 11 ได้เน้นว่า “จงยกเอาแอกของเราขึ้นแบก และมาเป็นศิษย์ของเราเถิด เพราะเราเป็นผู้มีใจอ่อนโยนและถ่อมตน” กล่าวคือ พระเยซูเจ้าทรงเป็นแบบอย่างแท้จริงเรื่องความสุภาพถ่อมตน

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ

2.1 บรรยากาศของการฉลอง

การจัดเตรียมพิธีกรรม ควรเชิญชวนพี่น้องคริสตชน คิดถึงความสุภาพ ถ่อมตน การรับใช้ เพื่อนพี่น้อง ด้วยมิตรภาพทั้งภายในและภายนอก เพื่อให้การมาชุมนุมกับสรรเสริญพระ เจ้าในวันนี้ เป็นวันแห่งการรับใช้ ให้เกียรติซึ่งกันและกันในบรรยากาศแห่งการเป็น คริสตชนอย่างแท้จริง

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หาจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความสนใจไปกับช่วงเวลาต่อไปนี้ เริ่มพิธี

- คำทักทาย ใช้คำของพระวรสารวันนี้ “ใครที่ยกตัวขึ้นก็จะ ถูกกดลง แต่คนที่ถ่อมตนลง จะได้รับเกียรติให้สูงขึ้น” เพื่อเชิญชวนให้สัตบุรุษ รู้และเข้าใจถึงหัวข้อและเนื้อหาของ พระวาจามากยิ่งขึ้น
- พิธีสารภาพบาป ชวนให้คิดถึงบาปแห่งการเยอหยิ่ง, จองหอง การขาดความสุภาพ ถ่อมตน

ภาควจนพิธีกรรม

- ชวนให้สัตบุรุษให้คิดถึง ความสุภาพ ด้วยการฟังพระวาจา แต่ละบทด้วยความตั้งใจ เพื่อแสดงความสุภาพถ่อมตน ต่อหน้าพระเจ้า
- บทเทศน์ อาจทักทาย ให้ตรวจสอบชีวิตของแต่ละคนว่ามีความสุภาพมากแค่ไหน ได้เลียนแบบพระเยซูเจ้าบ้างหรือเปล่า

ภาคบูชาขอบพระคุณ

- ควรใช้บทนำขอบพระคุณวันอาทิตย์เทศกาลธรรมดา แบบที่ 3 “การใช้สภาพมนุษย์ช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น”
- บทศักดิ์สิทธิ์ ควรขับร้องอย่างยิ่ง เพื่อเน้นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในรูปแบบพระธรรมเก่า
- ร้องเพลงบทข้าแต่พระบิดา
- การมอบสันติสุข เชิญชวนให้มอบให้กันด้วยความจริงใจ
- บทลูกแกะพระเจ้า ควรขับร้องเช่นกัน เพราะแสดงออกถึงความสุภาพถ่อมตนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่ทรงสุภาพ

ปิดพิธี

- เชิญให้ไปรับใช้เพื่อนพี่น้องด้วยความสุภาพอ่อนตน

3. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในชีวิต

ในขณะที่เรามุ่งไปสู่แสงสว่างแท้จริง ขอให้เราละทิ้งการเสแสร้งและหน้ากากของเราทั้งหมด ในการรับใช้และมีความสุขเพื่อที่จะเห็นพระคริสตเจ้ามากยิ่งขึ้น โดยการที่เราจะต้องปล่อยให้ความเย่อหยิ่ง จงหองหมดไป และด้วยความปรารถนาที่เห็นตัวเราอย่างแท้จริงต่อหน้าพระเจ้า

3.1 ท่าทีของความสุภาพอ่อนตน

พระคริสตเจ้า ทรงให้แบบอย่างกับเราด้วยชีวิตของพระองค์ ที่จะเป็นคนสุภาพยอมรับตามน้ำพระทัยของพระบิดา เราต้องทำให้ความสุขภาพของพระเยซูเจ้าฉายแสงในชีวิตของเราอย่างจริงจัง ให้เราได้มีความมั่นใจในการรับใช้ และให้เรารับใช้เพื่อพระองค์

3.2 ชีวิตที่ดำเนินไป (ตามท่าที)

คริสตชนควรดำเนินชีวิต เป็นคนสุภาพได้ในชีวิตจริง ควรต้องยอมมองจากตัวเอง จากความสูงส่งและคงต้องเจ็บบ้างในหลายๆ ครั้ง ซึ่งก็เป็นโอกาสให้เราได้สามารถติดตามและเลียนแบบพระเยซูเจ้าได้อย่างเต็มที่

คริสตชนควรฝึกฝน ลด ละ เลิก “เกียรติยศ ชื่อเสียง เงินทอง” แต่แสวงหาคุณค่าที่แท้จริงของสิ่งเหล่านั้น รู้จักใช้รู้จักดำรงตน รู้จักเดินทางแห่งสายกลาง หรือดำเนินชีวิต “แบบเศรษฐกิจพอเพียง”

อาทิตยที่ 23 เทศกาลธรรมดา

การละทุกสิ่งเป็นเงื่อนไขของการเป็นศิษย์พระเยซูเจ้า

พระธรรมล้ำลึกพระคริสต์: พระคริสตเจ้า แบบฉบับแห่งชีวิต

ท่าทีคริสตชน: ละทุกสิ่งเพื่อติดตามพระองค์

การดำเนินชีวิต: ยึดถือพระคริสตเจ้าเป็นทุกสิ่งสำหรับชีวิต

บทนำ

ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะติดตามพระเยซูเจ้า และพระองค์ก็ไม่ได้ต้องการที่จะปิดบังใครถึงความยากลำบากถึงการที่คนๆ หนึ่งจะสามารถเป็นศิษย์ติดตามพระองค์ การติดตามพระองค์จึงต้องเป็นความเด็ดเดี่ยวของคนหนึ่งที่จะกล้าบอกกับทุกคนว่าพระเยซูเจ้าสำคัญที่สุด และมากกว่าทุกสิ่ง ดังในพระวรสารของอาทิตยนี้ ได้พยายามบอกเราถึงข้อเรียกร้องในการเป็นศิษย์พระองค์ ที่รักพระองค์กว่าสิ่งใดทั้งสิ้น “ไม่มีใครเป็นศิษย์ของเราได้ หากเขาไม่ยอมละทุกสิ่งที่มี” ซึ่งอาจจะเป็สิ่งที่ยากลำบาก ที่จะเข้าใจและยอมรับ ถ้าเราไม่ได้รับความช่วยเหลือจากพระองค์ ในวันที่คริสตชนจึงควรทบทวนเงื่อนไขนี้กับพระเยซูเจ้าเหมือนที่เราเคยตอบรับเมื่อตอนล้างบาปและรับศีลล้าง

ฝั่งพระวาจา

บทอ่านที่ 1	ปชญ 9: 13-18	ใครจะทายถูกว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์สิ่งใด
เพลงสดุดี	สดด 90	ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นนิตย์
บทอ่านที่ 2	ฟม 1: 9-10, 12-17	จงรับเรามีไว้ในฐานะทาส แต่ในฐานะน้องชายที่รัก
พระวรสาร	ลก 14 : 25-33	ไม่มีใครเป็นศิษย์ของเราได้ หากเขาไม่ยอมละทุกสิ่งที่มี

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระคริสตเจ้า แบบฉบับแห่งชีวิต

พระเยซูเจ้าทรงต้องการสอนด้วยชีวิต และต้องการให้เราเข้าใจความหมายแห่งชีวิตของเราอย่างแท้จริง โดยเฉพาะการเป็นศิษย์ติดตามพระองค์ว่า “ไม่มีใครเป็นศิษย์ของเราได้ หากเขาไม่ยอมสละทุกสิ่งที่มี” พระองค์ได้ทรงประกาศข่าวดี สอนความจริง ซึ่งไม่มีอาจารย์คนใดในโลกนี้จะสอนแบบพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสอนผู้ติดตามพระองค์ โดยไม่ต้องมีตำราใดๆ ทั้งสิ้น พระองค์ทรงให้ชีวิตของพระองค์เป็นตำราเล่มที่ดีที่สุด ที่พระองค์ชวนศิษย์ให้ศึกษาค้นคว้า พระองค์ทรงเป็นอาจารย์ผู้เอาใจใส่สานุศิษย์ของพระเจ้า พระองค์ทรงห่วงใย กวดขันให้สานุศิษย์ค้นพบความจริง ใ้วางใจ มอบตัวเองแด่พระองค์ อย่างไม่มีเงื่อนไข เพื่อบรรดาสานุศิษย์จะได้พบชีวิตที่สมบูรณ์ในพระองค์ เหมือนกับนักบุญเปาโลที่เขียนถึงฟิลิโมน ขณะที่ท่านอยู่ในคุกกว่าท่านยอมติดคุกเพื่อพระคริสตเจ้า

1.2 พระคริสตเจ้า รูปแบบแห่งความรักที่แท้จริง

พระเยซูเจ้าเรียกร้องสานุศิษย์ให้รัก และพระองค์เองก็ให้แนวทางแก่บรรดาสานุศิษย์ที่จะ “ได้รู้จักอย่างแท้จริง โดยความรักของพระองค์ ซึ่งเป็นรักที่บริสุทธิ์ เปิดกว้าง เป็นความรักที่มีต่อองค์พระเจ้าสูงสุด ความรักที่แสวงหาความดีแท้จริงของชีวิต ความรักที่พร้อมยอมสละได้ทุกสิ่ง แม้กระทั่งชีวิตของตนเอง “ใครที่ไม่แบกไม้กางเขนของตนตามเรามา ก็เป็นศิษย์ของเราไม่ได้” เพื่อตอบสนองและโมทนาคุณความรักขององค์พระบิดาเจ้า ดังนั้นรูปแบบความรักขององค์พระเยซูเจ้าที่มอบกับเราซึ่งเป็นความสัมพันธ์อันยาวนาน ที่เต็มไปด้วยการให้ และสละตัดใจอย่างแท้จริง ซึ่งอาจจะต้องมาซึ่งการที่เราต้องพบกับความยากลำบาก แต่ด้วยผลแห่งความรักนี้จะทำให้เราพบกับรักแท้ของพระองค์ในพระอาณาจักรสวรรค์ซึ่งนำมาซึ่งความสุขแห่งชีวิตของการเป็นผู้ติดตามพระองค์

1.3 พระคริสตเจ้า ผู้ให้อิสระในการเลือกแนวทาง

ไม่มีที่ไหนจะเห็นถึงความซื่อสัตย์ของพระเยซูเจ้าได้ชัดไปกว่าตอนนี้ ทรงบอกศิษย์ของพระองค์ว่าเขาจะต้องพบอะไรบ้าง ถ้าเขาจะต้องกลับกลายเป็นผู้ติดตามแบบอย่างของพระองค์ พระองค์ทรงเสนอทางเลือก เขาต้องเลือกเอา บางทีก็ระหว่างความผูกพันที่ใกล้ชิดที่สุดในโลกนี้ และความจงรักภักดีต่อพระเยซูคริสตเจ้า ด้วยข้อเสนอต่างๆ ที่พระองค์เสนอเพื่อท้าทายบรรดาสานุศิษย์ของพระองค์ พระองค์ไม่เคยบังคับ ข่มขู่ ให้พวกเขาติดตามพระองค์ พระองค์ดำเนินชีวิตให้พวกเขาเห็น และให้พวกเขาเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะติดตามพระองค์หรือไม่ ถ้าจะติดตามก็ต้องทำตามข้อเรียกร้องของพระองค์ คือ แบกกางเขนแล้วตามพระองค์ไป ขอให้พระเจ้าสอนแนวทางที่ดีแก่เราเหมือนสดุดี 119 ที่ว่า

“โปรดทอแสงพระพักตร์ของพระองค์มายังผู้รับใช้พระองค์ และสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์ให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด”

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ

2.1 บรรยากาศของการฉลอง

บรรยากาศของการฉลองเป็นบรรยากาศของการกระตุ้นเตือน และท้าทายให้สัตบุรุษมองดูชีวิตแห่งการเป็นผู้ติดตามพระคริสตเจ้า ที่พวกเขาจะต้องกล้าหาญที่จะสละตนเอง สิ่งที่เราชอบ และแบกกางเขนในชีวิตประจำวันของแต่ละคน เพื่อจะได้เป็นผู้ติดตามพระองค์อย่างแท้จริงต่อไป

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หาจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความสนใจใส่กับช่วงเวลาต่อไปนี้
เริ่มพิธี

- บทนำ ประกาศหัวข้อและการฉลอง
- คำท้าทาย – เชิญชวนให้แต่ละคนมีความกล้าหาญที่จะแบกกางเขนของแต่ละคน เพื่อจะได้สามารถเป็นศิษย์ที่ดีของพระองค์ หรืออาจท้าทาย ด้วยการถามถึงการเป็นศิษย์ติดตาม
- พระเยซูเจ้า จะต้องทำอะไรบ้าง

ภาควจนพิธีกรรม

- ช่วงรับฟังพระวาจาและรำพึง
- เชิญชวนให้ฟังพระวาจา ด้วยการแสดงถึงพระวาจาที่เป็นแหล่งพลังแห่งชีวิตฝ่ายจิตของคริสตชน
- บทเทศน์ ท้าทายถึงสิ่งที่จะพบในการเป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้า
- บทข้าพเจ้าเชื่อ น่าจะเป็นบทที่เหมาะสมสำหรับการยืนยันคริสตชนในความเชื่อต่อพระเจ้า

- บทภาวนาของมวลชน ควรภาวนาเพื่อเชิญชวนให้ผู้มีน้ำใจดี ได้สามารถติดตามพระเยซูเจ้ามากขึ้น

ภาคบูชาขอบพระคุณ

- ตอนถวาย อาจจัดให้มีการถวายสัญลักษณ์ต่างๆ ที่อาจจะแสดงถึงการเป็นผู้ติดตามอย่างแท้จริง

- บทนำขอบพระคุณเลือกให้เหมาะสม อาจจะใช้วันอาทิตย์เทศกาลธรรมดาแบบที่ 7 “ความนอบน้อมเชื่อฟังของพระคริสตเจ้าช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น”
- บทประกาศพระธรรมล้ำลึกแห่งความเชื่อ ควรขับร้องเพื่อยืนยันความเชื่อเช่นกัน
- บทข้าแต่พระบิดา ควรขับร้อง

ปิดพิธี

- เชิญชวนให้มีการสละตัดใจอย่างแท้จริง

3. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในชีวิต

คริสตชนอาจจะต้องสละความใฝ่ฝันทะเยอทะยานส่วนตัว ความสะดวก ความสบายที่ตนชอบ งานที่อาจจะประสบความสำเร็จ เขาอาจจะต้องเอาความฝันของตนวางไว้ ตระหนักว่าสิ่งแวววาวที่เขามองเห็นแวบหนึ่งนั้นไม่ใช่สำหรับเขา เขาจะต้องตรึงความประสงค์ของตนเองเสีย เพราะไม่มีคริสตชนคนใดทำสิ่งที่เขาชอบได้ แต่เขาต้องทำสิ่งที่พระคริสต์ชอบ เพราะในชีวิตของคริสตชนมีกางเขนเสมอ

3.1 ท่าทีของการสละทุกสิ่งเพื่อติดตามพระองค์

การสละทุกสิ่งเพื่อตามพระองค์ เป็นสิ่งที่ท้าทาย คริสตชนควรมีท่าทีดังกล่าวนี้ เพราะเป็นพื้นฐานของการติดตามพระองค์ การสละทุกสิ่งมิใช่ที่เราต้องทิ้งคนที่เรารัก หรือทิ้งของที่เราหามาได้ แต่การสละทุกสิ่งคือ การที่เราสละความคิด การสละสิ่งของที่เรารู้สึกดี เพื่อจะได้ติดตามพระองค์

3.2 ชีวิตที่ดำเนินไป (ตามท่าที)

- คริสตชนควรสละน้ำใจของตนเอง เมื่ออยู่ในสังคม เพื่อความเป็นเอกภาพกับคนอื่นๆ
- คริสตชนควรสละของที่ตนมี เพื่อช่วยเหลือคนที่มีโอกาสน้อยกว่า
- คริสตชนควรยึดพระคริสตเจ้าเข้าไปแทนที่ในสิ่งของที่เราสละนั้น เพราะสิ่งที่ทำนั้นเราทำเพื่อพระองค์

อาทิตยที่ 24 เทศกาลธรรมดา

พระเจ้าเมตตาประชากรคนบาป

พระธรรมล้ำลึกพระคริสต์: พระคริสตเจ้าทรงเป็นคนกลางเพื่อการคืน

ดีกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

ท่าทีคริสตชน: การวิงวอนขอพระเมตตา

การดำเนินชีวิต: ชีวิตของการสำนึกถึงพระเมตตาและการยอมรับบาป
ผิดของตน

บทนำ

“ในสวรรค์จะมีความยินดีเพราะคนบาปคนหนึ่งกลับใจ” เราทุกคนจึงเห็นว่าสาเหตุของบาปเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์อาจหลงทาง พระเจ้าอาจกลายเป็นบุคคลแปลกหน้าสำหรับมนุษย์ แต่สิ่งหนึ่งที่เรามั่นใจก็คือ พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยหรือมีความสุขกับสถานการณ์เช่นนี้ ตรงกันข้ามพระองค์ทรงแสวงหา ให้อภัย อดทนต่อคนบาปด้วยความรักอันหาขอบเขตไม่ได้ พระองค์ได้เป็นนายชุมพาที่จะไม่สามารถมีสันติในจิตใจจนกว่าจะพบแกะที่หายไป หรือเหมือนกับหญิงที่จุดตะเกียงและกวาดบ้าน ค้นหาทุกซอกทุกมุมของบ้านเพื่อจะพบเหรียญที่เธอทำหาย อาทิตยนี้เป็นการรำพึงถึงความรัก ความเมตตาขององค์พระเจ้าที่ทรงมีต่อเรา พระองค์ทรงมองเราเป็นดังของขวัญที่ล้ำค่าที่สุดของพระองค์

ผังพระวาจา

บทอ่านที่ 1	อพย 32: 7-11, 13-14	พระเจ้าทรงเปลี่ยนพระทัย มิได้ทรงทำอันตรายตามที่ได้ตรัสไว้
เพลงสดุดี	สดด 51	ฉันจะลุกขึ้นกลับไปหาพ่อ
บทอ่านที่ 2	1ทธ 1: 12-17	พระคริสตเจ้าเสด็จมาช่วยคนบาปให้รอด
พระวรสาร	ลก 15 : 1-32 หรือ 15 : 1-10	ในสวรรค์จะมีความยินดีเพราะคนบาปคนหนึ่งกลับใจ

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระคริสตเจ้า บิดาผู้ให้อภัยเสมอ

พระคริสตเจ้าแบบฉบับแห่งการให้อภัย เหมือนบิดาที่รอคอยลูกที่ผิดไปกลับบ้าน นักบุญลูกาเล่าว่า บิดาแลเห็นเขามีความสงสาร และวิ่งไปสวมกอดลูก ให้อภัยและจัดงานเลี้ยงต้อนรับการกลับมา บทบาทนี้ยังสอดคล้องกับบทอ่านที่ 1 จากหนังสืออพยพ “พระเจ้าทรงเปลี่ยนพระทัย มิได้ทรงทำอันตรายตามที่ได้ตรัสไว้” ทั้งที่ชาวอิสราเอล ประพฤติผิดกราบไหว้รูปวัว และฆ่าสัตว์กราบบูชาแก่รูปวาวัวนั้น แต่ด้วยการร้องขอของโมเสส และพระเจ้าก็ทรงให้อภัย พระเจ้าจึงเป็นเหมือน “บิดา” ที่พร้อมให้อภัย ซึ่งตรงกับ สดด 51 ที่ว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระบิดาทรงเมตตา ปราณี ข้านี้เกิด พระองค์รักข้าจริง ...” ซึ่งแสดงถึงความเมตตาที่พระเจ้ามี่ต่อมนุษย์เหมือนบิดาให้อภัยแก่บุตรของตน

1.2 พระคริสตเจ้าผู้เลี้ยงแกะที่ดี

พระคริสตเจ้าได้ทรงฉายแสงแห่งความรัก ความเมตตาต่อประชากรของพระองค์ผู้เลี้ยงแกะที่ห้วงโย ดูแล เอาใจใส่ฝูงแกะของตัวเอง พระองค์ก็ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีเยี่ยม “มาร่วมยินดีกับฉันเถิด เพราะฉันได้พบแกะตัวที่หายไปนั้นแล้ว” (นักบุญลูกา) และเป็นรูปแบบของนายชุมพบาลทั้งหลายที่พร้อมทุกอย่าง เพื่อรักษาลูกแกะของตนให้ปลอดภัย พระองค์ยังทรงคอยตามหาบรรดาคริสตชนที่อาจเลือกทางผิด เป็นเหมือนลูกแกะที่หายไป แม้จะเป็นแกะตัวเดียวก็ตามพระองค์ก็ละ 99 ตัวไว้เพื่อตามหาตัวที่หลง โดยมีรู้สึกเหน็ดเหนื่อยแต่อย่างใด เมื่อนำกลับมาแล้วก็ให้ความรัก ความเมตตา เอาใจใส่ โดยไม่มีการลงโทษ ทุบตีแต่อย่างใด

1.3 พระคริสตเจ้าเพื่อนแท้ของคนบาป

พระเยซูเจ้าได้รับการตำหนิเพราะความเมตตาของพระองค์ต่อคนบาป พระองค์ทรงแสดงความรัก ความเมตตาสงสาร ให้อภัยเสมอกับผู้ที่มิสนใจดีที่อยากจะกลับใจ ยอมรับความผิด นักบุญเปาโลถึงทิโมธี ฉบับที่ 1 “พระคริสตเจ้าเสด็จมาช่วยคนบาปให้รอด” จนหลายครั้ง เมื่อพระองค์อยู่ และคบหาสมาคมกับคนบาป พระองค์ทรงโต้ตอบกับพวกต่อต้านพระองค์ว่า คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณี ผู้ซึ่งยอมรับพระองค์จะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้าก่อนพวกท่านที่ตำหนิพระองค์ เพราะการที่พระองค์เป็นเพื่อนของพวกคนบาปเหล่านั้น

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ

2.1 บรรยากาศของการฉลอง

พิธีบูชาขอบพระคุณในวันนี้ ควรแสดงออกถึงบรรยากาศที่พระเจ้า ทรงอภัยและมีพระทัยเมตตากรุณาอยู่เสมอ การรับศีลอภัยบาป และการรับศีลมหาสนิทจึงเป็นของคู่กันในโอกาสสำคัญนี้ การจัดเตรียมพิธีกรรมจึงต้องแสดงออกของความรักและการให้อภัยของพระเจ้า

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หาจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความสนใจไปกับช่วงเวลาต่อไปนี้
เริ่มพิธี

- กล่าวทักทายสัตบุรุษให้ความรู้ลึกถึงการต้อนรับยินดี
- คำทักทายใช้คำในพระวรสาร “ในสวรรค์จะมีความยินดี เพราะคนบาปคนหนึ่งกลับใจ” เพื่อแสดงถึงความเมตตาของพระเจ้า
- บทรำวิงวอน (Kyrie) ความสำคัญที่แสดงบรรยากาศที่เราคนบาปมาวอนขอพระเมตตาจากพระองค์
- พิธีสารภาพบาป ให้หยุดสักครู่หนึ่งเพื่อคิดถึงความผิด การหลงออกนอกทางของพระเจ้า ขอโทษและขอบพระคุณพระเจ้าที่ได้ให้อภัยและตามหาเราเสมอ

ภาควจนพิธีกรรม

- ช่วงการรับฟังและรำพึง
- อ่านบทนำ เชิญให้ฟังพระวาจาด้วยความตั้งใจ เพื่อเป็นการตอบแทนและโมทนาคุณพระเจ้าด้วยการตั้งใจฟังอย่างดี
- บทเทศน์ ควรเน้นพระเจ้าผู้ทรงเปิดกว้างที่จะให้อภัยและทรงตามหาผู้หลงออกนอกทางเพราะบาป
- บทภาวนาของมวลชน เน้นถึงความรัก ความเมตตาของพระเจ้า การให้อภัย การช่วยเหลือ แนะนำผู้อื่นในทางที่ดี

ภาคบูชาขอบพระคุณ

- บทนำขอบพระคุณเลือกบทพิเศษ คือ บทขอบพระคุณเพื่อการคืนดี แบบที่ 2 เป็นการแสดงถึงความรัก ความ

เมตตาของพระเจ้า

- บทข้าแต่พระบิดา ร้องอย่างสง่า “โปรดอภัยข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น”
- บทเพลงลูกแกะพระเจ้า น่าจะขับร้องและเลือกบทที่มีความหมายว่าพระเยซูเจ้าเป็นนายชุมพาบาลที่ดี
- พิธีมอบสันติสุข การแสดงความเป็นมิตร ถ้าเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงออกถึงการเป็นมิตรให้อภัยกันและกัน

ปิดพิธี

- เชิญชวนให้คริสตชนแสวงหาคนบาป ที่สำคัญจะต้องเตือนตนเองให้กลับใจเสมอ

3. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในชีวิต

อาทิตยที่เชิญชวนให้เราสามารถให้อภัย ซินขมยินดี สนับสนุนบุคคลที่หลงทางกลับมาหาพระเจ้า และเชิญชวนให้เราสามารถเป็นผู้ที่แสวงหาคนบาปที่หลงทาง หรือเงินเหรียญที่หายไป ด้วยความเข้มแข็ง และต้องทำให้เราฉลองพิธีบูชาขอบพระคุณในวันนี้ด้วยการเลียนแบบความรัก ความเมตตาขององค์พระเจ้าที่ได้มีต่อคนบาปเสมอ

3.1 ท่าทีของการให้อภัยกันและกัน

คริสตชนต้องให้อภัยกันและกันด้วยความเข้าใจ และความสุภาพอ่อนน้อม การให้อภัยในวิถีทางที่โอหังวางโตทำให้บุคคลอื่นขยะแขยง ทำให้เขารู้สึกอับอาย ไม่ใช่การให้อภัยแบบคริสตชน เราทุกคนต้องการรับการอภัยจากพระเจ้า อุปสรรคประการเดียวที่เราไม่สามารถรับการอภัยจากพระเจ้าคือ การที่เราไม่ให้อภัยบาปผิดของผู้อื่น ความสามารถที่จะให้อภัยบุคคลที่ทำผิดต่อเราเป็นการทดสอบและเครื่องวัดที่ดีมากของความลึกซึ้งแห่งการเป็นคริสตชนของเรา คริสตชนทุกคนควรกระหายที่จะให้อภัย เพราะว่าคริสตชนได้ประสบกับการให้อภัยของพระเจ้าในชีวิตของพวกเขา

3.2 ชีวิตที่ดำเนินไป (ตามท่าที)

- คริสตชนดำเนินชีวิตด้วยการภาวนา ซึ่งนำเราไปยังหัวใจของพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณา เราภาวนาว่าเราจะสามารถเห็นและเข้าใจความเจ็บป่วยในจิตใจของผู้กระทำผิด
- คริสตชน ควรแสวงหาความเมตตากรุณาและความรักของพระองค์อยู่เสมอ ด้วยการขอโทษพระองค์เหมือนลูกขอโทษบิดามารดา
- คริสตชนต้องให้อภัยซึ่งกันและกัน เป็นตัวอย่างแก่คนที่นับถือศาสนาอื่น

อาทิตยที่ 25 เทศกาลธรรมดา

ความยากจนจะกลายเป็นความมั่งคั่งในพระอาณาจักรของพระเจ้า
พระธรรมล้ำลึกพระคริสต์: พระคริสต์เจ้ายอมเป็นคนยากจนเพื่อทุกคน
จะได้มั่งคั่งเพราะพระองค์
ทำที่คริสตชน: รับใช้พระและรักเพื่อนมนุษย์ทุกคน
การดำเนินชีวิต: เลือกสิ่งที่เป็นคุณค่าถาวรตามคำสอนของพระเยซูเจ้า

บทนำ

เมื่อพระเจ้าเป็นองค์แห่งความยุติธรรมแล้ว ทำไมโลกของเราจึงมีการเลือกชั้นวรรณะ ยึดถือฐานะ ตำแหน่ง แบ่งแยกกันระหว่างคนจนและคนร่ำรวย ประเทศโลกที่สาม และโลกที่หนึ่ง การต่อสู้กันระหว่างชนชั้น การเหยียดผิว คงพอที่จะพูดได้ถึงสถานการณ์ของความแบ่งแยก การประกาศพระอาณาจักรของพระเจ้าซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยความรักและช่วยให้รอดนี้กำลังถูกประกาศไปในสถานการณ์ของการแบ่งแยกนี้ เป็นการประกาศซึ่งเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ในฐานะที่ต้องอยู่ร่วมกันเป็นสังคม อยู่ด้วยกันอย่างสันติปราศจากการแบ่งชนชั้นคนมั่งมีหรือคนยากจน อีกทั้งเป็นการประกาศที่ต้องช่วยให้ทุกคนมองเห็น สัจธรรมว่าอะไรเป็นแก่นแท้ชีวิตซึ่งต้องคำนึงถึง “ความเป็น” มากกว่า “ความมี” โดยไม่ยอมให้ “ความมีมาก หรือ ความมีน้อย” มาทำลายสัมพันธ์ภาพอันแน่นแฟ้นในพระบิดาองค์เดียวกันได้ เพราะมนุษย์ทราบดีว่า หากปราศจากสัมพันธ์ภาพอันนี้แล้ว มนุษย์ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่และไม่สามารถพัฒนาพรสวรรค์ของตนเองได้

ฝั่งพระวาจา

บทอ่านที่ 1	อมส 8: 4-7	คำกล่าวโทษผู้ที่ซื้อคนยากจนด้วยเงิน
เพลงสดุดี	สดด 113	จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด พระองค์ทรงยกคนขัดสนขึ้นมาจากกองขี้เถ้า
บทอ่านที่ 2	1ทธ 2: 1-8	ขอให้มีการอ้อนวอนพระเจ้าเพื่อคนทั้งหลาย พระองค์ทรงปรารถนาให้มนุษย์ทั้งหลายได้รอด
พระวรสาร	ลก 16 : 1-13 หรือ 16 : 10-13	จะรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระเยซูเจ้าแม่ทรงมั่งคั่ง แต่ทรงยอมเป็นคนยากจนเพื่อท่านทั้งหลายจะได้มั่งคั่งเพราะความขัดสนของพระองค์

โดยการเสด็จมาบังเกิดเป็นคนยากจนของพระเยซูเจ้าเพื่อเห็นแก่เรา พระองค์ทรงดำรงชีวิตอย่างคนยากจนและทรงประกาศว่าผู้ใดมีใจยากจนก็เป็นสุขเพราะเมืองสวรรค์เป็นของเขา และพระเยซูเจ้าองค์เดียวนี้ที่ทรงช่วยเหลือผู้ขัดสน ผู้ถูกทอดทิ้งจากสังคม คนยากจนหลายคนที่ถูกตราหน้าจากสังคม แต่คนจนเหล่านั้นได้เข้ามาใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุขเช่นเดิมโดยอาศัยความรักและความช่วยเหลือจากพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเจ้าทรงปรารณามิให้ถูกละเลยคนยากจน จากประกาศกอาโมส “คำกล่าวโทษผู้ที่ซื้อคนยากจนด้วยเงิน” เงินเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนให้ผู้มั่งคั่งจำเป็นจะต้องรู้จักใช้อย่างถูกต้อง และตัวอย่างอันดีที่เราพบเห็นได้ก็คือ จาก 2คร 8:9 ที่ว่า “พระเยซูคริสต์ แม่ทรงมั่งคั่ง แต่ทรงยอมเป็นคนยากจน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้มั่งคั่ง เพราะความขัดสนของพระองค์” กล่าวคือ ด้วยบทบาทของพระเยซูเจ้าทำให้เราทราบว่าความยากจนนั้นจะกลายเป็นความมั่งคั่งในพระอาณาจักรพระเจ้า สมกับคำใน สดต 113 ที่ว่า “พระองค์ทรงยกคนที่ยากจน ขึ้นมาจาก ฐลีดินที่สิ้นค่า”

1.2 พระองค์ทรงเป็นองค์แห่งความรอดของทุกคน

พระองค์ทรงเป็นองค์แห่งความรอดสำหรับมนุษย์ทุกคน ทุกคนมีส่วนในแผนการณ์แห่งความรอดนี้ และพระองค์เองทรงปรารณาให้มนุษย์ทั้งหลายได้รอดและมารู้ความจริง เพราะว่ามีพระเจ้าเดียวและคนกลางคนเดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือ พระคริสตเจ้า ในสภาพมนุษย์ ผู้ได้มอบพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับมนุษย์ทุกคน มนุษย์จึงควรรู้จักเลือกที่จะอยู่ข้างพระองค์ “จงรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้” (นักบุญลูคา 16) นั่นคือ พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “คนกลาง” นำไปสู่ความรอด ขณะเดียวกัน นักบุญเปาโลถึงทิโมธี ฉบับที่ 1 ทำให้เราเห็นชัดเจนว่า พระองค์นอกจากเป็นองค์ความรอดและยังทรงปรารณาให้ทุกคนได้รอดด้วย “ขอให้มีการอ่อนน้อมพระเจ้าเพื่อคนทั้งหลาย พระองค์ทรงปรารณาให้มนุษย์ทั้งหลายได้รอด”

1.3 พระคริสตเจ้าทรงอยู่เคียงข้างผู้ยากไร้

ดำเนินชีวิตเคียงข้างผู้ยากไร้ “ความรักของพระศาสนจักรต่อผู้ยากไร้นั้น...เป็นส่วนหนึ่งของธรรมประเพณีที่คงเส้นคงวามาตลอด” พระเจ้าทรงอำนวยพระพรบรรดาผู้ซึ่งให้ความช่วยเหลือผู้ยากไร้และไม่เห็นชอบกับบรรดาผู้ซึ่งไม่ให้ความสนใจ “ผู้ใดขอก็ก็จงให้ และอย่าหันหลังให้ผู้ที่ยืมจากท่าน” (มธ 5:42) ขณะที่ “คนจนได้รับข่าวดี” (มธ 11:5) ก็เป็นเครื่องหมายว่าพระคริสตเจ้าประทับอยู่ (เทียบ ลก 4:18) นักบุญเกรกอรี กล่าวว่า “เมื่อ

เราให้สิ่งที่เราไม่ใช่แก่ผู้ยากไร้ นั่น เราก็คงไม่ได้ทำทานสิ่งที่เป็นของพวกเราแก่พวกเขา แต่เราให้พวกเขาในสิ่งที่เป็นของเขา เราทำหน้าที่ความยุติธรรมมากกว่าเราทำกิจการแผ่เมตตาจิต” อย่าทำให้ถ้อยคำที่รุนแรงของผู้เผยพระวจนะในหนังสือประกาศกอาโมสซึ่งฟังในวันนี้ไร้ผลกับสิ่งนี้ “เขาซื้อความขัดสนมาเป็นทาสด้วยเงินแค่ราวคารองเท้าคู่เดียว” แต่พระองค์เชื่อเชิญเราให้ยอมรับการประทับอยู่ของพระองค์ในตัวผู้ยากไร้ซึ่งเป็นพี่น้องของพระองค์ (เทียบ มธ 25:40) จงใช้ “ความมั่งคั่ง” ที่ท่านมีอยู่นี้เสริมสร้าง “ภราดรภาพ” ให้เกิดขึ้น

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ

2.1 บรรยากาศของการฉลอง

เป็นบรรยากาศของผู้อัมเิบและต็มด้าในความรักของพระเจ้าจนฉายแววตาแห่งความสุขสองประการ คือ ประการแรก ความเชื่อ ความวางใจ และความรักใน “พระองค์ผู้ทรงเป็นทุกสิ่ง” หรืออีกนัยหนึ่ง คือ ในพระองค์เราไม่อาจมีสิ่งใดเลย ประการสอง ความสุขในบรรยากาศของความเป็นพี่น้องกัน ทุกคนเท่าเทียมกันในพิธีบูชาขอบพระคุณ เป็นบุตรของพระเจ้าองค์เดียวกัน คนรวยหรือคนจน ไม่ว่าจะเป็ใครก็ตาม ณ บัดนี้ ทุกคนร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวกันมาสรรเสริญพระเจ้าพร้อมกัน

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หากจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความเอาใจใส่กับช่วงเวลาต่อไปนี้
เริ่มพิธี

- พิธีกร ประกาศหัวข้อและสาระการฉลอง และอธิบายข้อความสั้นๆ
- คำทักทายของพระสงฆ์พยายามสร้างบรรยากาศการทักทายแบบกันเองโดยเชิญชวนทุกคน ไม่เว้นคนรวย-คนจน
- พิธีสารภาพบาป ควรเลือกเป็นแบบตอบ-รับ แต่ก่อนที่จะกล่าว “ข้าแต่พระเจ้าทรงพระกรุณาเทอญ” ให้กล่าวข้อความสั้นที่เป็นข้อบกพร่องต่างๆ ในชีวิตคริสชน
- บทภาวนาของประธาน พระสงฆ์อาจจะปรับเปลี่ยนนิดหน่อยเพื่อให้เข้ากับบรรยากาศของหัวข้อและสาระการฉลองในวันนี้

ภาควจนพิธีกรรม

ช่วงของการรับฟังพระวาจาและการรำพึง

- อ่านบทนำก่อนอ่านพระวาจาทั้งสามบท

- บทเทศน์ควรรำพึงเกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบันที่เกิดขึ้นระหว่างคนจนและคนรวย คนพิการและคนที่ถูกทอดทิ้งของสังคมและกลับมาพูดถึงแบบฉบับของพระเยซูเจ้า

ภาคบูชาขอบพระคุณ

- บนพระแท่น และการจัดสถานที่ควรแสดงออกถึงความเรียบง่าย ไม่หรูหรา
- ขบวนแห่ของถวาย ควรเลือกบุคคลที่พอเป็นรูปแบบของคนจนได้บ้าง หลายครั้งเรามักเลือกคนที่มีหน้าตา ฐานะดี มายกของถวายเสมอ
- บทนำขอบพระคุณ ควรเลือกเทศกาศรรรมดา แบบที่ 3 ผลการรู้จักประมาณตน
- “บทข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย” เน้นให้ทุกคนสวดพร้อมๆ กันเพื่อความเป็นหนึ่งเดียวกันที่พร้อมที่จะให้อภัยกันและกัน
- เน้นความสำคัญของการมอบสันติสุขแก่กันและกัน ถือเป็น การแสดงออกที่เป็นรูปธรรมอย่างหนึ่งที่จะให้ทุกคนเห็นว่า ทุกคนไม่ว่าเป็นใครล้วนเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ปิดพิธี

- พิธีจบแล้ว แต่ชีวิตเรายังไม่จบ ให้ทุกคนกลับบ้านเพื่อดำรงชีวิตตามน้ำพระทัยของพระองค์

3. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในชีวิต

นักบุญยอห์น กล่าวว่า “เราวิงวอนท่านให้พิจารณาว่า พระเยซูคริสตเจ้า องค์พระเจ้าของเราเป็นประมุขแท้จริงของท่าน และท่านก็เป็นหนึ่งในบรรดาสมาชิกของพระองค์ พระองค์เป็นของท่านเสมือนศิระระต่ออวัยวะ ทุกสิ่งที่เป็นของพระองค์ก็เป็นของท่าน จิตใจของพระองค์ ดวงหทัยของพระองค์ พระกายของพระองค์ พระวิญญาณและความสามารถอื่นๆ ของพระองค์ ท่านต้องใช้ประโยชน์เสมือนว่าเป็นของท่านเอง เพื่อบริการรับใช้ สรรเสริญ รัก และถวายพระสิริแด่พระเจ้า ท่านเป็นของพระองค์ เสมือนอวัยวะเป็นของศิระระ ในท่านเองเดียวกัน พระองค์ทรงปรารถนาอย่างยิ่งที่จะใช้ทุกสิ่งที่อยู่ในตัวท่านเพื่อให้บริการ รับใช้และพระสิริของพระบิดาเสมือนเป็นสิ่งที่ เป็นของพระองค์”

3.1 ท่าทีของความเป็นน้ำหนึ่งเดียวกันและการแบ่งปัน

นับเป็นท่าทีที่สำคัญ ไม่มีการแบ่งแยกชนชั้นวรรณะ พิธีขอบพระคุณในวันนี้เรียกร้องอย่าง ยิ่งที่จะยอมรับทุกๆ คนโดยไม่มีเงื่อนไข แม้แต่คนนั้นจะเป็นผู้ด้อยโอกาสในสังคมก็ตาม

อย่าให้เงินทองของนอกกายมาเป็นพระเจ้าจนลืมความต้องการของพี่น้องร่วมโลก อย่าให้ทรัพย์สินสมบัติมาทำลายความมีคุณค่าของ “สัมพันธภาพ” ระหว่างกัน แต่ช่วยเสริมสร้างความดีร่วมกัน สัมพันธภาพร่วมกัน

3.2 ชีวิตที่ดำเนินไป (ตามท่าที)

1. คริสตชนควรเลือกจะรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้
2. ขอให้มีการอ้อนวอนพระเจ้าเพื่อคนทั้งหลาย พระองค์ทรงปรารถนาให้มนุษย์ทุกคนได้รอด “คนทั้งหลาย” อาจหมายถึง คนยากจน ผู้ป่วย ผู้ที่ไม่มีใครคบหาสมาคมหรือใครก็ตามที่กำลังอยู่ในความต้องการ
3. คริสตชนแต่ละคนนั้นมีความสัมพันธ์กับความดีส่วนรวมโดยความจำเป็น ในจดหมายของนักบุญบาร์นาบาส 4, 10 เขียนไว้ว่า “จงอย่าเจริญชีวิตโดดเดี่ยวโดยการเก็บตัวราวกับว่าท่านเป็นผู้ชอบธรรมแล้ว แต่ตรงกันข้ามจงรวมตัวกันใหม่เพื่อแสวงหาสิ่งซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับทุกคน
4. คริสตชนควรเลือกเคียงข้างผู้ยากไร้ก่อน

อาทิตย์ที่ 26 เทศกาลธรรมดา

“ความร่ำรวย” มักเป็นเหตุทำให้เหินห่างจากพระอาณาจักร

พระธรรมล้ำลึกพระคริสต์: พระเยซูเจ้าทรงสอนให้ประชากรมีความ
เมตตากรุณา

ทำที่คริสตชน: มีใจเมตตากรุณา

การดำเนินชีวิต: การแบ่งปันกับเพื่อนพี่น้อง

บทนำ

จอห์น เฮอร์ นิวแมน กล่าวว่า “ทุกคนต่างยกย่องความร่ำรวย ผู้คนมากมายนับถือและยกย่องความร่ำรวยโดยไม่รู้ตัว มนุษย์วัดความสุขด้วยความร่ำรวย และถือว่าคนที่ร่ำรวยคือคนที่มีเกียรติ... มันเป็นการยกย่องที่มีผลมาจากความเชื่อภายในว่า หากเขาร่ำรวย เขาก็สามารถจะทำอะไรก็ได้ ความร่ำรวยเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่งในยุคของเรา เทพเจ้าอีกองค์หนึ่งคือ การมีชื่อเสียง หรือการเป็นที่รู้จักทั่วโลกที่เราเรียกว่า “บุคคลในข่าว” แล้วก็นึกเอาเองว่า นี่คือการยิ่งใหญ่และพื้นฐานของความน่าเคารพ” เพราะเหตุนี้เองที่พระเยซูเจ้ามักตำหนิเสมอเกี่ยวกับ “ความมั่งมี” มักเป็นเหตุที่ทำให้เขาต้องเหินห่างจากพระอาณาจักรของพระเจ้า พระเยซูเจ้ายังคงสอนและเป็นแบบอย่างแก่คริสตชนอยู่เสมอว่า พระองค์แม้ว่าทรงมั่งคั่ง แต่ก็ยอมเป็นคนยากจนเพื่อคนทั้งหลาย

ฝั่งพระวาจา

บทอ่านที่ 1	อมส 6: 1ก, 4-7	ผู้ที่เอากษัตริย์ในศิโยน จะต้องเป็นพวกแรกที่ตกไปเป็นเชลย
เพลงสดุดี	สดด 146	ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเจ้า
บทอ่านที่ 2	1ทธ 6: 11-16	จงถือบทบัญญัติไว้จนกระทั่งพระเจ้าเสด็จมา
พระวรสาร	ลก 16 : 19-31	ลูกได้รับแต่ของดีๆ ส่วนลาซารัสได้รับแต่สิ่งเลวร้าย แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความบรรเทาขณะที่ลูกต้องรับทรมาน

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระเยซูเจ้าแม่ทรงมั่งคั่ง ได้ทรงยอมเป็นคนยากจนเพื่อท่าน ทั้งหลายจะได้มั่งคั่งเพราะความขัดสนของพระองค์

ความยากจนที่พระองค์ทรงยอมเป็นนั้นมิใช่เพื่อทำตนเองให้มีชื่อเสียงหรือเพื่อแสวงหาผลประโยชน์บางสิ่งบางอย่างจากการยอมเป็นคนยากจนนั้น แต่ยอมเพราะรักมนุษย์ จึงทรงยอมรับสภาพมนุษย์ และรับสภาพแบบคนจน จากความหลงระเหิง เรื่อง ความมั่งคั่ง อาจทำให้คริสตชนตกที่นั่งลำบาก ดังประกาศกอาโมสที่กล่าวถึง พระยาเวห์ ทรงตำหนิคนที่ชอบความมั่งคั่ง “วิบัติแก่ผู้ที่นอนบนเตียงงาช้าง ผู้ที่นอนเหยียดอยู่บนเก้าอี้ยาว และกินลูกแกะที่ได้มาจากฝูงแกะ.....” ทั้งนี้เพราะคนร่ำรวยสมัยนั้นละเลยคนยากจนนั่นเอง

1.2 พระเจ้าทรงช่วยเหลือคนจน

บทสวดที่ 146 ตอบรับพระเจ้าในวันนี้ มีตอนหนึ่งที่ว่า “พระเจ้าทรงเลี้ยงอาหารคนจน หิวโหยกังวล ปลดปล่อยนักโทษเป็นไท” เพราะพระองค์ต้องการมือของเราเพื่อแจกจ่ายอาหารนั้น แต่คนที่ด้อยโอกาสกว่า จากบทสวดที่เรพบจะเห็นว่าบุคคลที่พระธรรมเก่ามักอ้างถึงก็คือ “หญิงม่าย และลูกกำพร้า” ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลที่อยู่ชายขอบสังคม มีความยากลำบาก เพราะพวกเขาไม่สามารถที่จะช่วยเหลือตนเองได้ พระเยซูเจ้าเองขณะมีพระชนม์อยู่พระองค์มักจะเปรียบเทียบและแสดงความห่วงใยถึงคนเหล่านี้ด้วย

1.3 พระเยซูเจ้าทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม

พระองค์ไม่ได้ดูที่ว่า เราจะจนหรือรวยอย่างไร แต่พระองค์มองที่การกระทำและน้ำใจมนุษย์ “พอถึงพลบค่ำแห่งชีวิตนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยมือเปล่า เพราะข้าพเจ้าไม่ขอร้องให้พระองค์พิจารณาผลงานของข้าพเจ้า พระเจ้าข้า ความยุติธรรมทั้งหลายของเรานั้นมีมลทินต่อสาย พระเนตรของพระองค์ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงปรารถนาสวมชุดความยุติธรรมของพระองค์และขอรับการเป็นกรรมสิทธิ์ในตัวพระองค์ จากความรักของพระองค์ตลอดนิรันดร์ (นักบุญเทเรซา) จากความคิดนี้ทำให้เราคิดเสมอว่า พระองค์มิได้รังเกียจ “คนรวย” หรือ “คนมั่งมี” แต่ทรงตำหนิ การที่เขาละเลย ไม่แบ่งปันคนอื่น ซึ่งตรงกับพระวรสารวันนี้ นักบุญลูกา ยกคำพูดที่เรื่องนี้ของพระเยซูเจ้ากรณีเรื่อง “เศรษฐีกับลาซารัส” เพราะเศรษฐีดำเนินชีวิตโดยไม่ช่วยเหลือคนที่ยากจน เขาจึงมิได้เข้าสู่สวรรค์ ทั้งนี้มาจากสาเหตุคือ “ลูกได้รับแต่ของดีๆ ส่วนลาซารัสได้รับแต่สิ่งเลวร้าย แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความบรรเทา ขณะที่ลูกต้องรับทรมาน”

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ

2.1 บรรยากาศของการฉลอง

บรรยากาศควรเป็นความชื่นชมยินดีด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้าที่พระองค์ทรงยอมรับสภาพมนุษย์และอยู่ท่ามกลางพวกเราและกำลังสอนเราให้มีเมตตาจิตต่อกัน

บรรยากาศของการฉลองวันนี้ควรสื่อความหมายทั้งทางภาคจนพิธีกรรมและภาคบูชาขอบพระคุณ เพื่อเป็นการย้ำเตือนให้คริสตชนเข้าใจว่า “ความร่ำรวย” มักจะหรืออาจจะ เป็นโอกาสที่ทำให้เราเห็นห่างพระเจ้าได้

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หาจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความสนใจไปกับช่วงเวลาต่อไปนี้ เริ่มพิธี

- พิธีกรเน้นหัวข้อและสาระของวันนี้พอสังเขป
- พระสงฆ์ทักทายอย่างเป็นกันเองและเป็นธรรมชาติ
- บทรำวิงวอน เป็นบทเตือนใจให้เข้าสู่ข้อคิดวันนี้ได้ว่า มนุษย์เราต้องได้รับพระกรุณาจากพระเจ้าเสมอ

ภาคจนพิธีกรรม

- ผู้อ่านควรอ่านสาระสำคัญของบทอ่านทั้งสามโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเชิญชวนให้ตั้งใจฟังพระวรสารเป็นพิเศษ เพราะเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันจริงๆ
- บทเทศน์น่าจะเน้นไปที่พระวรสาร ซึ่งอาจจะกล่าวถึงการที่เราทุกคนควรมีความเมตตากรุณาโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนยากจน และสิ่งที่น่าสนใจอีกจุดคือ ให้ฟังพระวาจาและนำไปปฏิบัติเสมอ
- ช่วงเก็บถวญทาน ควรบอกให้คนที่มียามากกว่า ได้เสียสละแก่คนที่ด้อยโอกาส
- บทภาวนาของมวลชน ควรสวดภาวนาแก่ทุกคน (รวย-จน) แต่ขอให้แต่ละคนดำเนินชีวิตที่พระคริสต์ทรงสอน

ภาคบูชาขอบพระคุณ

- เลือกบทนำขอบพระคุณที่เกี่ยวข้อง คือวันธรรมดา แบบที่ 8 “พระคริสตเจ้าผู้ทรงบรรเทาความทุกข์ยาก”
- บทภาวนาขอบพระคุณควรสวดซ้ำๆ ด้วยความศรัทธาและความเชื่อ
- บทข้าแต่พระบิดา และการแสดงความสัมพันธ์ต่อกัน เพราะเกี่ยวข้องกับ “การมีจิตเมตตาต่อกัน”

ปิดพิธี

- ขอให้ทุกคนไปในสันติสุขของพระคริสตเจ้า ก่อนที่จะอวยพร ควรกล่าวสองสามประโยคเพื่อเตรียมจิตใจสัตบุรุษในการรับพระพรจากพระ

3. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในชีวิต

วันที่มารดาตำหนิหล่อนที่รับผู้ยากไร้และผู้ป่วยหนักมาไว้ในบ้านนั้น นักบุญโรซาแห่งลีมาตอบกลับไปโดยไม่ลังเลว่า “เมื่อเราบริการรับใช้ผู้ยากไร้และผู้ป่วยนั้น เราก็บริการรับใช้พระเยซูเจ้า เราต้องไม่ปล่อยให้ขาดความช่วยเหลือต่อเพื่อนบ้านของเรา เพราะว่า เราบริการรับใช้พระเยซูเจ้าในพี่น้องของเรา” ดังที่พระเยซูเจ้าตรัสไว้ว่า “สิ่งที่เจ้าละเลยที่จะปฏิบัติต่อคนใดคนหนึ่งในบรรดาผู้ต่ำต้อยนี้ นั่นคือ เจ้ามิได้ปฏิบัติต่อเรา” (มธ 25:45)

3.1 ท่าทีของการเป็นผู้บริการรับใช้และมีเมตตาจิต

“เรามีพระพรแตกต่างกันตามพระพรหรรษาที่พระองค์ประทานให้ ผู้ที่ได้รับพระพรที่จะประกาศพระวาจา ก็จงใช้พรนั้นมากขึ้นตามส่วนของความเชื่อของตน ผู้ที่ได้รับพระพรที่จะรับใช้ ก็จงรับใช้ไป ผู้ที่ได้รับพระพรที่จะสอน ก็จงสอนไป ผู้ที่ได้รับพระพรที่จะตักเตือน ก็จงตักเตือนไป ผู้ที่บริจาค ก็จงบริจาคด้วยความเอื้อเฟื้ออย่างจริงใจ ผู้ที่เป็นผู้นำ ก็จงทำหน้าที่ผู้นำด้วยความเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตากรุณา ก็จงแสดงความเมตตากรุณาด้วยใจยินดี” (รม 12:6-8)

3.2 ชีวิตที่ดำเนินไป (ตามท่าที)

1. ชีวิตแห่งความศักดิ์สิทธิ์แบบคริสตชน “บรรดาสัตบุรุษคริสตชนทุกๆ คนไม่ว่าอยู่ในฐานะใด หรืออยู่ในขั้นบรรณะใด เขาทุกคนได้รับการเชื่อเชิญให้มาสู่ความสมบูรณ์แห่งชีวิตคริสตชนและความครบครันด้านความรักเมตตาจิต” (พระธรรมนูญเรื่องพระศาสนจักร ข้อ 40.2)
2. ประกอบเมตตาจิตอย่างเป็นรูปธรรม กิจกรรมแม่เมตตาจิตนั้นเป็นกิจการที่เราช่วยเพื่อนบ้านของเราในสิ่งที่เขาต้องการจำเป็นทางกายและจิตใจ (เทียบ อสย 58:6-7; ฮบ 13:3) การอบรมให้คำปรึกษา ปลอดภัย บรรเทา ให้กำลังใจ เป็นกิจแม่เมตตาจิต เช่นเดียวกับการยกโทษและอดทนต่อความผิด กิจกรรมแห่งเมตตาทางกาย ประกอบด้วย การให้ของกินกับผู้หิวโหย ให้ที่พักแก่ผู้ไร้ที่พึ่ง ให้เครื่องนุ่งห่มแก่ผู้ไม่มี เยี่ยมเยียนคนเจ็บไข้และนักโทษถูกคุมขัง ผังศพ (เทียบ มธ 25:31-46) ท่ามกลางกิจกรรมเหล่านี้ การให้ทานแก่ผู้ยากไร้นั้น เป็นกิจการหนึ่งที่เป็นพยานสำคัญแห่งความรักเมตตาฉันพี่น้อง ยังเป็นการปฏิบัติความยุติธรรมซึ่งเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า (เทียบ ทบต 4:5-11, บสร 17:22, มธ 6:2-4)

3. ความสุขที่แท้จริงนั้นไม่พบในความร่ำรวยหรือการอยู่ดีกินดี ในเกียรติยศชื่อเสียงของมนุษย์หรือในอำนาจ หรือในความสำเร็จของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม มันอาจเป็นประโยชน์ เช่น วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและศิลปะ หรือในสิ่งสร้างต่างๆเหล่านี้ไม่สามารถพบความสุขแท้ได้นอกจากในพระเจ้าเท่านั้น ผู้เป็นบ่อเกิดแห่งความดีทั้งปวงและความรักทั้งหมด
4. รับฟัง-เชื่อฟังพระวาจาของพระองค์และปฏิบัติตาม

อาทิตย์ที่ 27 เทศกาลธรรมดา

ประชากรพระเจ้าต้องมีความเชื่อเข้มแข็ง

พระธรรมล้ำลึกพระคริสต์: พระเยซูเจ้าทรงสอนประชากรให้มีความเชื่อ

ท่าทีคริสตชน: ความเชื่อ

การดำเนินชีวิต: มีความเชื่อมั่นและการดำรงชีวิตในความเชื่อ

บทนำ

ความเชื่อเป็นคุณธรรมทางเทววิทยาที่ช่วยให้เราเชื่อในพระเจ้า เชื่อในทุกสิ่งซึ่งพระองค์ตรัสและทรงเผยแสดงแก่เรา และสิ่งซึ่งพระศาสนจักรสั่งสอนเพราะเป็นความจริงในตัวเอง ด้วยความเชื่อนั้น “มนุษย์มอบตนเองทั้งหมดแด่พระเจ้าโดยเสรี” (พระธรรมบุญเรื่องการเผยของพระเจ้า ข้อ 5) เพราะเหตุนี้ ผู้มีความเชื่อจึงแสวงหาที่จะรู้จักและกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า “ผู้ชอบธรรมจะเจริญโดยทางความเชื่อ” (รม 1:7) ความเชื่อที่มีชีวิตนั้น “เกิดผลโดยทางความรัก” (กท 5:6; รม 1:17) พระวาจาที่จะรับฟังทั้ง 3 บทรวมทั้งบทสวดของวันนี้ต่างสอดคล้องเป็นทิศทางเดียวกัน คือ ประชากรพระเจ้าต้องมีความเชื่อที่เข้มแข็ง และเขาจะสามารถดำรงชีวิตได้เป็นอย่างดี

ผังพระวาจา

บทอ่านที่ 1	ฮบก 1: 2-3, 2-4	คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อสัตย์
เพลงสวด	สดด 95	ในวันนี้ ถ้าท่านได้ยินเสียงของพระองค์ ก็อย่าทำใจแข็งเลย
บทอ่านที่ 2	2ทธ 1: 6-8, 13-14	อย่าละอายที่จะเป็นพยานถึงพระเจ้า
พระวรสาร	ลก 17 : 5-10	ถ้าพวกท่านมีความเชื่อ

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระคริสตเจ้าที่อาหารแห่งความเชื่อ

จากพระวรสารนักบุญลูกาเราเห็นว่า บรรดาศิษย์ขอร้องให้พระเยซูเจ้าประทานความเชื่อแก่เขาเพราะหลายครั้งพวกเขาหมดกำลังใจ การมั่นคงในความเชื่อจึงมีความสำคัญเพราะหลายครั้งพลังแห่งความเชื่ออาจหมดไปได้ นักบุญเปาโลจึงเขียนถึงทิโมธี ฉบับที่ 2 ย้ำเตือนเขาว่า “อย่าละอายที่จะเป็นพยานถึงพระเจ้า” เพราะหลายครั้งชีวิตมนุษย์เราขาดหลักความเชื่อมั่น เราก็อาจจะท้อถอยได้ และเราจะพบว่าชีวิตทางศีลธรรมของเราพบแหล่งที่มาในความเชื่อในพระเจ้าซึ่งทรงไขแสดงความรักของพระองค์แก่เราอย่างสมบูรณ์ โดยทางพระเยซูเจ้า ในการยืนยันชัดแจ้งของพระเจ้าว่า “เราคือพระเจ้า พระเจ้าของท่าน” ได้รวมอยู่ในพระบัญญัติแห่งความเชื่อ ความไว้วางใจและความรักยอมย่ำเตือนคริสตชนให้มีกำลังใจมากขึ้น

1.2 พระเยซูเจ้าทรงสอนประชากรให้มีความเชื่อ

พระคริสตเจ้าทรงสอนประชากรให้มีความเชื่อมากยิ่งขึ้น และเชื่ออย่างถูกต้อง และที่สำคัญผู้ที่เชื่อต้องดำเนินชีวิตที่ซื่อสัตย์ ดังคำที่เราพบในบทอ่านแรกจากประกาศกฮีบาคูกที่ว่า “คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความซื่อสัตย์” คนชอบธรรมหรือคนที่มีความเชื่อต้องมีความเข้าใจความเชื่อของตนอย่างถูกต้องเช่นกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ นักบุญเปาโลยังให้ข้อคิดแก่เราว่า “พระวาจาของพระองค์ดำรงอยู่นิรันดร นี่แหละคือพระวาจาที่ได้รับประกาศในท่ามกลางพวกท่าน” (1 ปต 1:25) พระเยซูเจ้าทรงเตือนให้ทิ้งลักษณะของ “การค้า” ออกไปจาก “ความเชื่อ” เชื่อมมิใช่เพราะเป็นการหาทางไปรับรางวัลคือสวรรค์เท่านั้น แต่ด้วยความสำนึกและรู้คุณในพระ พระเจ้าไม่ได้เป็นหนี้อะไรเรา แม้เมื่อเราทำหน้าที่ของเราด้วยความรู้คุณ เราก็มักยังเป็นคนที่ไร้ประโยชน์ ผู้ยังต้องรอความเมตตากรุณาจากพระเจ้าอยู่นั่นเอง (เทียบ ลก 17:5-10)

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ

2.1 บรรยากาศของการฉลอง

ควรเป็นบรรยากาศของการขอบพระคุณ ขอบพระคุณพระสำหรับพระพรแห่งความเชื่อ นอกจากนี้ ให้เสริมการฉลองพิธีบูชาขอบพระคุณให้เป็นบรรยากาศของการภาวนาและความเชื่ออย่างแท้จริง เพราะ พิธีบูชาขอบพระคุณเป็นสุดยอดแห่งการภาวนาที่แฝงไปด้วยคุณธรรมทางเทววิทยา คือความเชื่อ ความหวัง และความรักอยู่แล้ว

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หาจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความเอาใจใส่กับช่วงเวลาต่อไปนี้
เริ่มพิธี

- พิธีกรแนะนำหัวข้อและสาระสำคัญของพิธีในวันนี้อย่างชัดเจน การภาวนา พิธีบูชาขอบพระคุณ คุณธรรมแห่งความเชื่อ ความหวังและความไว้วางใจ ทั้งหมดนี้ไปด้วยกันไม่ได้แยกออกจากกัน ในขณะที่ชุมชนรวมกันเพื่อฉลองพิธีบูชาขอบพระคุณ
- คำทักทายพระสงฆ์อาจจะเริ่มการชักชวนให้ทุกคนมีท่าทีเดียวกับพวกสาวกที่เข้ามาทูลพระเยซูเจ้าว่า “โปรดเพิ่มพูนความเชื่อให้พวกเราเถิด”
- บทภาวนาของประธาน พระสงฆ์อาจจะปรับเปลี่ยนบางสิ่งบางอย่างเพื่อให้เข้ากับหัวข้อและสาระ เพื่อเหตุผลทางด้านอภิบาลสัตบุรุษ

ภาควจนพิธีกรรม

- ผู้อ่านอ่านบทนำของพระวาจาทั้งสามบทเพื่อเตรียมผู้อ่านให้เข้าสู่บรรยากาศการรับฟังพระวาจาของพระเจ้า
- บทเทศน์ พระสงฆ์อาจจะเกริ่นเรื่อง ความเชื่อคืออะไร เชื่ออะไร ทำไมต้องเชื่อ เราจะทำอย่างไรเพื่อเพิ่มพูนความเชื่อของเรา ลักษณะของความเชื่อที่มีชีวิต และความสงสัยในความเชื่อ อีกทั้งเป้าหมายของความเชื่อ เป็นต้น โดยยกตัวอย่างจริงในชีวิตประจำวันของเราโดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์ความเชื่อของพระสงฆ์เอง
- เน้นเป็นพิเศษ “บทข้าพเจ้าเชื่อ” กล่าวนิพนธ์ก่อนเริ่มบทนี้เพื่อตอกย้ำว่านี่แหละคือเนื้อหาของความเชื่อ คริสตชน
- เพลงสดุดี ใช้แบบสั้น และอ่านบทสดุดีที่ 95:1-11 ซึ่งมีความหมายมาก เช่นตอนหนึ่งที่ว่า “ทรงเป็นเอกเช่นชุมพาบาล เราปลอดภัยพาล เพราะพระปกปักษ์รักษา”
- บทภาวนาของมวลงคน สุดท้ายควรสงบเงียบสักครู่เพื่อภาวนาถึงผู้ที่เป็นพี่น้องกับเราที่หันหลังให้กับพระ และผู้ที่ยังไม่เชื่อถึงพระองค์

ภาคบูชาขอบพระคุณ

- ควรเลือกบทนำขอบพระคุณที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ คือ

แบบที่ 7 ของวันอาทิตย์เทศกาลธรรมดา

- บทประกาศพระธรรมล้ำลึกแห่งความเชื่อ หากเป็นไปได้ ควรจะมีการขับร้องเพื่อความสง่างามและเน้นพิเศษ

ปิดพิธี

- เน้นอีกครั้งก่อนจบพิธีว่าขอให้แต่ละคนมีความเชื่อที่เข้มแข็งมากขึ้น อีกทั้งให้แต่ละคนเป็นประจักษ์พยาน ยืนยันถึงพระเยซูเจ้าในชีวิตประจำวัน

3. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในชีวิต

“ความเชื่อที่มีชีวิต” ต้องเป็นความเชื่อมิใช่อยู่ที่ลมปากและก็โอบยิบไป แต่ต้องอยู่ในความรักที่เรียกร้องให้มีกิจการที่เป็นรูปธรรมออกมาในชีวิตประจำวัน หากท่านหมดกำลังใจในขณะนี้ ความเชื่อที่มีชีวิต คือ ให้เวลานิ่งและสงบกับตนเอง และเข้ามาหาพระ

3.1 ท่าทีแห่งความเชื่อ

แม้ว่าในบรรดาคุณธรรม(ความเชื่อ ความไว้วางใจ และความรัก) ความรักนั้นยิ่งใหญ่ที่สุด แต่คุณธรรมทั้งสามนี้ล้วนเป็นพระคุณของพระเจ้าที่ประทานแก่พวกเรา ทั้งสามจึงมีความสำคัญและไปด้วยกัน จะขาดคุณธรรมใดออกไปย่อมไม่ได้ “พระพรแห่งความเชื่อ นั้นยังคงอยู่ในผู้ซึ่งไม่ได้ทำบาปขัดต่อความเชื่อ แต่ความเชื่อที่ปราศจากกิจการเป็นความเชื่อที่ตายแล้ว” (ยก 2:26) เมื่อเอาความเชื่อแยกจากความหวังและความรัก ความเชื่อก็ไม่สามารถทำให้คริสตชนเป็นหนึ่งกับพระคริสตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยมและไม่สามารถทำให้เขาเป็นสมาชิกที่มีชีวิตชีวาในพระกายของพระองค์

3.2 ชีวิตที่ดำเนินไป (ตามท่าที)

1. ดำรงชีวิตอยู่ด้วยความซื่อสัตย์ (ความเชื่อ) เราอาจจะถูกรายล้อมด้วยความทุกข์และความโศกเศร้า ความเชื่อในพระเจ้าควรเป็นที่พึ่งพิงของเราเสมอ ในช่วงเวลานั้น คริสตชนควรคุกเข่าลงและภาวนาเช่นเดียวกับโยบว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดาด้วยตัวเปล่า ข้าพเจ้าจะกลับไปด้วยตัวเปล่า”
2. ต้องรักษาความเชื่อและต้องเจริญขึ้นพร้อมกับการเจริญเติบโตของเรา “จงรักษาของฝากอันประเสริฐ (ของความเชื่อ) นี้ไว้อาศัยพระจิตเจ้าซึ่งประทับในเรา” (เทียบ 2 ทธ 1:6-8, 13-14) ความเชื่อย่อมมีช่วงเวลาที่สูงส่ง ความเดียวดาย จงอาศัยพระจิตเจ้าซึ่งประทับในท่านช่วยเหลือเถิด
3. สาวกของพระคริสตเจ้านั้นไม่เพียงแต่เฝ้ารักษาและเจริญชีวิตด้วยความเชื่อเท่านั้น แต่ ยังต้องยืนยันความเชื่อด้วย เป็นประจักษ์พยานด้วยความมั่นใจ และเผยแพร่ออกมา

“ทุกๆ คนต้องเตรียมพร้อมที่จะประกาศพระคริสต์เจ้าต่อหน้ามวลมนุษย์ และต้องดำเนินตามพระองค์ท่านตามทางแห่งไม้กางเขน ขณะถูกเบียดเบียนเคี้ยวเชืง ซึ่งภัยอย่างนี้ไม่เคยหมดสิ้นไปในพระศาสนจักร (พระธรรมนูญเรื่องพระศาสนจักร ข้อ 42) การให้บริการรับใช้และเป็นประจักษ์พยานถึงความเชื่อนั้นมีความจำเป็นเพื่อความรอด *“ทุกคนที่รับรู้เราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะรับรู้ผู้นั้นต่อหน้าพระบิดาเจ้า ในสวรรค์ของเราด้วย และใครที่ไม่รับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะไม่รับรู้ผู้นั้นต่อหน้าพระบิดาเจ้าสวรรค์ของเราด้วย”* (มธ 10:32-33) ดังนั้น “จงอย่าละอายที่จะเป็นพยานถึงพระเจ้า” (เทียบ 2 ทธ 1:6, 13-14)

4. จงภาวนาวิงวอนขอพระเจ้าเพื่อเพิ่มพูนความเชื่อของเราทุกๆ วันเสมอด้วยท่าทีของความสุภาพและมั่นใจในพระองค์ และภาวนาเพื่อทุกๆ คนที่ยังไม่รู้จักกับพระองค์หรือทิ้งพระองค์ไป

อาทิตย์ที่ 28 เทศกาลธรรมดา

ประชากรของพระเจ้ารู้คุณเพราะความเชื่อที่ได้รับ

พระธรรมล้ำลึกพระคริสต์: พระคริสตเจ้าประทานความรอดแก่ผู้ที่เชื่อในพระองค์

ท่าทีคริสตชน: ขอบพระคุณพระเจ้า

การดำเนินชีวิต: ขอบคุณพระเจ้า

บทนำ

ชีวิตคริสตชนดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อและแสดงออกด้านความเชื่อด้วยความรู้คุณสาระสำคัญมีใจอยู่ที่การแสดงออกของคริสตชนเท่านั้น แต่ยังคงขึ้นอยู่กับท่าทีที่พระเจ้าทรงเผยแสดงความรักของพระองค์แก่มนุษย์ทุกคน มิใช่เฉพาะชาวยิว ชาตินี้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรเท่านั้น แต่ความรอดพ้นเป็นของประทานแก่ทุกคน ดังบทเพลงคันท์ที่ 9 “ทั่วพิภพจนสุดปลายแผ่นดิน ได้เห็นความรอดของพระยาห์เวห์” และ จากบทอ่านที่ 1 (2 พกษ 5:14-17) คนโรคเรื้อนในอิสราเอลจำนวนมากได้รับการรักษานอกจากคนที่ชื่อนาอามาน ชาวซีเรีย หรือ พระวรสารนักบุญลูกา “ไม่มีใครกลับมาขอบพระคุณพระเจ้า นอกจากคนต่างชาติคนนี้หรือ?” ท่าที “ขอบพระคุณ” ในชีวิตคริสตชนจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่ง

ผังพระวาจา

บทอ่านที่ 1	2 พกษ 5 : 14-17	นาอามานกลับไปหาคนของพระเจ้า สรรเสริญพระองค์
เพลงสดุดี	สดด 98	พระเจ้าได้ทรงเผยพระยุติธรรมของพระองค์ให้ปรากฏแก่นานาชาติทั่วพิภพ
บทอ่านที่ 2	2ทธ 2 : 8-13	ถ้าเราเพียรทน เราก็จะได้ครองราชย์กับพระคริสตเจ้า
พระวรสาร	ลก 17 : 11-19	ไม่มีใครกลับมาขอบพระคุณพระเจ้า นอกจากคนต่างชาติคนนี้หรือ

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระเยซูเจ้า ผู้ประทานความรอดแก่ผู้มีความเชื่อ

จากพระวรสาร ลก 17:11-19 เราเห็นภาพการรักษาโรคเรื้อนสิบคน ขององค์พระเยซูเจ้า ก็เพราะพวกเขาเหล่านั้นมีความเชื่อในพระองค์ “ความเชื่อของเจ้า ทำให้เจ้าหายดีแล้ว” จากบทบาทผู้ประทานความรอดของพระเยซูเจ้า สอดคล้องกับเรื่องอามานที่เชื่อในถ้อยคำของพระเจ้า (คือประกาศเอลีซา) ซึ่งเชื่อในพระยาห์เวห์และตั้งใจจะไม่ถวายเครื่องบูชาแต่พระอื่นใดทั้งสิ้น จากภาพทั้ง 2 ทำให้เราเห็นว่า พระเจ้า เป็นผู้ประทานความรอดคือ “นาอามานผิวสะอาดหายจากโรคเรื้อน” และ “คนโรคเรื้อน 10 คน ที่ลุกขึ้นหายจากโรค” ก็เพราะพวกเขามีความเชื่อในพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นเครื่องหมายที่เหมาะสมที่บอกถึงการประทับอยู่ของพระเจ้ายกกับประชากรของพระองค์นั่นเอง

1.2 พระเยซูเจ้า ผู้ทรงรักมนุษย์ทุกชาติ ศาสนา

จากบทอ่านในวันนี้ทำให้เราเห็นภาพชัดเจนว่า พระเจ้ารักทุกคนมิใช่เฉพาะชาวอิสราเอล ประชากรที่ได้รับการเลือกสรรเท่านั้น ดังตัวอย่าง “ไม่มีใครที่ได้รับการรักษาออกจากนาอามาน ชาวซีเรีย (ลก 4:27)” รวมทั้งพระวรสารวันนี้ ผู้ที่มาขอบคุณพระเยซูเจ้ามิใช่ชาวยิวแต่เป็นชาวสะมาเรีย ทำให้เห็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ช่วยให้รอด เป็นสิ่งสากล “พระเจ้าได้ทรงเผยพระยุติธรรมของพระองค์ให้ปรากฏแก่นานาชาติทั่วพิภพ” (บทสร้อย)

1.3 พระเยซูเจ้า สอนให้เรา รู้คุณค่าเพราะความเชื่อที่ได้รับ

จากประสบการณ์ของผู้ที่หายจากโรคเรื้อนในวันพักของทั้ง 2 กรณี ทำให้เราเห็นภาพภาพแห่ง “การขอบคุณ” ของผู้ที่มีความเชื่อที่แท้จริง การขอบคุณเป็นเครื่องแสดงออกถึงการที่เขาได้รับพระพรของพระเจ้า ซึ่งทำหน้าที่ช่วยชี้ทางและอยู่ข้างหลังคอยเฝ้าระวังคุ้มครองทุกๆ คน ลักษณะการขอบพระคุณยังพบได้ใน สดุด 68 ซึ่งเป็นบทสวดที่ดีที่แสดงความยินดีและขอบพระคุณที่พระยาห์เวห์ เป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ทรงช่วยประชากรทรงยึดมั่นในสัญญา และประชากรต่างโห่ร้องยินดีในกิจการอันมหัศจรรย์ของพระองค์ พวกเขา “ขอบคุณ” พระองค์ด้วยการขับร้องเพลงสรรเสริญด้วยเครื่องดนตรีนานาชนิด

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ

2.1 บรรยากาศของการฉลอง

การร่วมในพิธีบูชาขอบพระคุณในสัปดาห์นี้ จึงเป็นการสร้างบรรยากาศ “ด้านความเชื่อ” และ “การขอบพระคุณ” ในสิ่งที่เราได้รับ พิธีกรรมในวันนี้จึงสอดคล้องกับบทเริ่มขอบพระคุณที่ว่า “เป็นการเหมาะสมถูกต้องแท้จริง...ที่จะขอบพระคุณพระองค์” (ตอนนำของบทเริ่มขอบพระคุณ) การเชื่อมโยงเรื่องความเชื่อยังคงผูกโยงไปถึงผู้ที่มิใช่ คริสตชนด้วย คือผู้ที่นับถือศาสนาที่ต่างจากเรา ซึ่งจะช่วยให้เห็นว่าพระเจ้าประทานความรอดให้แก่ชนทุกชาติ

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หาจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความเอาใจใส่กับช่วงเวลาต่อไปนี้
เริ่มพิธี

- บทเพลงเริ่มพิธีน่าจะเป็นการเข้าสู่บรรยากาศถึงการเป็นประชากรของพระเจ้าด้วยการขับร้องด้วยความเชื่อมั่น
- บทพระสิริรุ่งโรจน์ เป็นบทที่ต้องอ่านหรือขับร้องที่สำคัญ (พิธีกรควรเกริ่นนำ) เพราะมีเนื้อหาถึงการสรรเสริญ – นมัสการและขอบพระคุณในพระเกียรติมงคลของพระองค์

ภาควจนพิธีกรรม

- บทอ่านที่ 1 และพระวรสาร เป็นถ้อยคำลักษณะบทละครที่ใช้คำพูดโต้ตอบกัน ผู้จัดเตรียมพิธีกรรมควรฝึกฝนผู้อ่านให้ใช้เสียงที่ทำให้เกิดภาพชัดเจน หรืออาจจะใช้ผู้อ่านมากกว่า 2 คน คือ คนบรรยายและคนที่คอยเล่าเหตุการณ์
- บทขับร้อง (เพลงคั่น) ควรเน้นบทเพลงแห่งความขอบพระคุณซึ่งจะสอดคล้องกับ สดุด 68 และ บทอัลเลลูยา
- บทเทศน์ นับเป็นส่วนหนึ่งที่พระสงฆ์ควรเชื่อมโยงถึงความเชื่อที่เราได้รับควรแสดงออกด้วยความรู้คุณ
- บทข้าพเจ้าเชื่อ เป็นอีกบทหนึ่งที่ตรงเป้าหมายเหมือนบทพระสิริรุ่งโรจน์ เพราะ (Credo) บทข้าพเจ้าเชื่อเป็นทั้งบทภาวนาสำคัญและเป็นการยืนยันของชุมชนประชากรของพระเจ้า

- บทภาวนาของมวลชน ในวันนี้ควรเพิ่มคำอ้อนวอนสำหรับคนต่างศาสนาและผู้เป็นโรคเรื้อน เข้าไปเป็นกรณีพิเศษ

ภาควิชาขอพระคุณ

- การเตรียมเครื่องบูชา ผู้เข้าร่วมขบวนแห่ของถวายควรให้เกียรติคนที่ยังมิได้ล้างบาป (น่าจะมีคู่สามี – ภรรยา ที่ต่างคนต่างถือ) หรือคนต่างศาสนาที่มาร่วมในพิธีวันนี้
- **บทนำขอพระคุณ** ควรใช้วันอาทิตย์เทศกาลธรรมดา แบบที่ 7 “ความอ่อนน้อมเชื่อฟังของพระคริสตเจ้าช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น”
- บทขอพระคุณ พระสงฆ์ควรเลือกแบบอื่นๆ เช่น แบบที่ 3 แทนแบบที่ 2 บ้าง
- บทประกาศพระธรรมล้ำลึกแห่งความเชื่อ ควรขับร้องหรืออ่านต่างๆ เพื่อสอดคล้องถึงหัวข้อความเชื่อในวันนี้

ปิดพิธี

- ควรเน้นบรรยากาศด้วยบทเพลงหรือกิจกรรมที่บ่งบอกการเป็น ประชากรแห่งความเชื่อเหมือนกับตอนเริ่มพิธี

3. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในชีวิต

บทบาทของพระคริสตเจ้าผู้ประทานความรอดแก่ผู้เชื่อพระองค์ทุกคน รวมทั้งคนต่างศาสนาด้วยการแสดงออกถึงความรู้คุณต่อพระพรทานของพระองค์อย่างจริงจัง ในชีวิตของตนเองของแท้จริง โดยการดำเนินชีวิตตามแบบฉบับของผู้ที่มีความเชื่อที่มีกิจการภายนอกให้เห็นประจักษ์ (ควบคู่กับภายใน) ด้วยกิจการที่สัมผัสได้

3.1 ทำที่ขอพระคุณพระเจ้า

ทำที่ของความเชื่อเป็นทำที่แรกที่สำคัญเพราะหลายครั้งคริสตชนมักจะคิดเสมอว่า ทำไมตนเองต้องมีทุกข์ มีโรคภัยไข้เจ็บ มีปัญหาทางเศรษฐกิจ ฯลฯ โดยที่ตนเองไม่เห็นจะมีอะไรดีขึ้นทั้งๆ ที่มีความเชื่อในพระเจ้า “ถ้าเราเพียรทน เราก็จะได้ครองราชย์กับพระคริสตเจ้า” (2 ทธ 2:8-13) ทำที่ที่สำคัญตามมาก็คือ ทำที่แห่งการขอพระคุณพระองค์ ซึ่ง คริสตชนเองได้รับอยู่เสมอในชีวิตประจำวันมากบ้างน้อยบ้าง แต่ที่สำคัญเราได้รับแบบไม่รู้ตัว

3.2 ชีวิตที่ดำเนินไป (ตามทำที่)

- คริสตชนต้องดำเนินชีวิตแบบการเป็นพี่น้องกัน โดยเป็นพี่น้องกับคนต่างศาสนา เพราะว่าทุกคนต่างศาสนา เพราะว่าทุกคนต่างก็แสวงหาความรอดพ้นการเสวนากับ

คนต่างศาสนาจึงมีความจำเป็นเพื่อสร้างอาณาจักรพระเจ้าและเป็นที่ยอมรับของ
ประชากรของพระองค์

- คริสตชนต้องขอบคุณพระเจ้าในชีวิตอย่างสม่ำเสมอ โดยดำเนินชีวิตแบบผู้มีความเชื่อ

อาทิตยที่ 29 เทศกาลธรรมดา

ประชากรของพระเจ้าต้องศึกษาพระคัมภีร์และภาวนา

พระธรรมล้ำลึกพระคริสต์: พระคริสตเจ้าทรงสอนประชากรของพระองค์ศึกษาพระวาจาและภาวนาอยู่เสมอ

ท่าทีคริสตชน: รับฟังพระวาจาและภาวนาเสมอๆ

การดำเนินชีวิต: สวดภาวนาและอ่านพระคัมภีร์

บทนำ

การศึกษาพระคัมภีร์เปรียบเสมือนการติดต่อกับพระเจ้า การสวดภาวนาก็เป็นการพูดคุยกับพระองค์ ซึ่งทั้ง 2 สิ่งนี้มีความจำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตของคริสตชน เพราะพวกเขาต้องติดต่อกับพระเจ้าในฐานะที่เป็นประชากรแห่งความเชื่อในอาณาจักรของพระองค์ที่มีความจำเป็นที่จะต้องรู้จัก และติดต่อกับพระองค์อยู่เสมอ เพื่อเป็นเครื่องหมายถึงความผูกพันระหว่างประชากรกับพระเจ้า พิธีกรรมในวันนี้จึงพูดถึงการภาวนาและการอ่านพระคัมภีร์ สมดังถ้อยคำ ตอบรับอัลเลลูยาของวันนี้ ซึ่งนำมาจากจดหมายถึงชาวฮีบรูที่ว่า “พระวาจาของพระเจ้านั้นมีชีวิตชีวา และทรงพลังภาพ สามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย”

ฝั่งพระวาจา

บทอ่านที่ 1	อพย 17: 8-13	โมเสสยกมือขึ้นเมื่อไร อิสราเอลก็ได้เปรียบเมื่อนั้น
เพลงสดุดี	สดด 121	ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าดิน
บทอ่านที่ 2	2 ทธ 3:14-4 : 2	ให้คนของพระเจ้าเพียงพร้อมที่จะทำกิจการอันดีงามทุกอย่าง
พระวรสาร	ลก 18 : 1-8	พระเจ้าจะทรงชกซ้ำไม่ช่วยเขาดอกหรือ

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระเยซูเจ้าทรงสอนให้ภาวนาโดยไม่ท้อแท้

ข้อคิดนี้มาจากพระวรสาร ลก 18 : 1-8 ซึ่งเล่าอุปมาผู้พิพากษาผู้ไม่ยำเกรงใครๆ ทั้งนั้น ยังยอมให้ความกรุณาต่อหญิงหม้ายคนหนึ่ง เพราะทนต่อการรบกวนเร้าของนางมิได้ เช่นเดียวกับความพยายามของชาวอิสราเอลที่ต้องการและพยายามให้โมเสสยกมือขึ้น ขณะที่ทำศึกสงครามกับพวกอามาเลข จนได้รับชัยชนะ (อพย 17 : 8-13) ซึ่งเป็นกิจการที่บ่งบอกถึงความสำคัญที่เกิดจากความพยายามวอนขอความช่วยเหลือโดยไม่ท้อแท้แต่อย่างใด และผลสุดท้ายคือการได้รับในสิ่งที่เพียรภาวนาด้วยความเชื่อที่ยิ่งใหญ่แบบหญิงหม้าย และพระเจ้าจะทรงอยู่กับเราเหมือนอยู่กับพวกอิสราเอลยามสงครามนั่นเอง เป็นเหตุให้พระเจ้าทรงพอพระทัย และให้ความช่วยเหลือ

1.2 พระเยซูเจ้า ทรงเป็นพระวาจาทรงชีวิตและพยานภาพ

นักบุญเปาโลเตือนสอนเราทุกคนว่า พระคัมภีร์เป็นแหล่งปรีชาญาณ คนที่รู้พระคัมภีร์จะมีความพร้อมในการปฏิบัติงานของตน การเรียนรู้พระคัมภีร์สามารถสอนทุกคนให้บรรลุถึงความรอดอาศัยความเชื่อในพระคริสตเยซู กล่าวคือเมื่อเราเชื่อในองค์พระเยซูเจ้า จึงประกาศพระวาจาของพระองค์อย่างซื่อสัตย์และมั่นใจเพื่อจะมีความเชื่อมั่นคง ดังนั้นพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้ายังสามารถแสดงออกได้ผ่านทางหนังสือพระคัมภีร์ ที่มีไข่มุมไว้เพื่ออ่านแต่มีไว้เพื่อหล่อเลี้ยงความเชื่อของประชากรของพระองค์เท่านั้น แต่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เพราะความคิดของนักบุญเปาโลถึงทิโมธี จึงสามารถสรุปได้ว่า “พระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า” จึงมีประโยชน์ สำหรับการสั่งสอน ตักเตือน ปรับปรุงแก้ไข และอบรมในทางธรรม ด้วยเหตุนี้เอง หากเราอ่านพระคัมภีร์ก็จะทำให้เราเป็นคนดีงามแน่นอน

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ

2.1 บรรยากาศของการฉลอง

การจัดเตรียมพิธีบูชาขอบพระคุณในวันนี้ มิใช่แค่การสื่อที่แสดงออกถึงคำภาวนาที่เป็นเอกลักษณ์ของคริสตชนเท่านั้น แต่ยังมีภาระเน้นให้เห็นความสำคัญของ “โต๊ะพระวาจา” คือหนังสือพระคัมภีร์ว่ามีบทบาทอย่างสูงสำหรับชีวิตคริสตชนอีกด้วย การฉลองในวันนี้จึงแสดงออกด้วยภาพของ “การประกาศพระวาจา” และภาพของ “การภาวนาด้วยความเชื่อมั่น” ควบคู่กันไปในพิธีกรรมของวันนี้

อย่างไรก็ตามผู้จัดเตรียมควรหาแนวทางเพื่อให้คริสตชน รวมทั้งประชากรของพระองค์ ให้ความสนใจต่อพระคัมภีร์และคำภานา และถ้าเป็นไปได้ควรตกแต่งบริเวณบรรณฐาน ให้สง่างามสมกับเป็นศูนย์ของภาควจนพิธีกรรม

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หาจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความเอาใจใส่กับช่วงเวลาต่อไปนี้
เริ่มพิธี

- ก่อนเริ่มพิธีควรเน้นความสงบด้วยบรรยากาศของการรำพึงภาวนา
- ขบวนแห่ควรมีผู้อ่านถ้อยหนังสือพระคัมภีร์ที่ได้รับการเตรียมเอาไว้เดินมาที่พระแท่น และวางพระคัมภีร์ไว้ที่บรรณฐาน
- ขณะขับร้อง ขบวนที่พระแท่นพระสงฆ์ควรถวายกายานแต่พระแท่นและหนังสือพระคัมภีร์ที่วางไว้บนบรรณฐาน

ภาควจนพิธีกรรม

- ควรให้ความสำคัญ “โຕ้ะพระวาจา” เป็นการพิเศษ โดยการอ่านบทอ่านที่ 1 และ 2 ซึ่งเป็นของฆราวาส ส่วนก่อนอ่านพระวรสารควรถวายกายานแก่หนังสือพระคัมภีร์ เพราะกายาน หมายถึง คำภาวนาเสริมสร้างพระวาจาให้มีความสง่างาม
- บทอัลเลลูยา ซึ่งเป็นการขับร้องถวายเกียรติแด่พระคัมภีร์ ควรหาบทที่ทุกคนร้องได้อย่างดังๆ และร้องเข้าไปเข้ามาหลายๆ รอบ
- ประธานในพิธีสามารถแสดงอริยาบถ เช่น การยกหรือทูนพระคัมภีร์ขึ้นเหนือศีรษะเพื่อเป็นการให้เกียรติ
- บทเทศน์ในวันนี้ พระสงฆ์ควรเชื่อมโยงพระวาจากับการสวดภาวนาในชีวิตคริสตชน

ภาคบูชาขอบพระคุณ

- ควรให้ความสำคัญ “โຕ้ะบูชา” โดยนำการภาวนามาเป็นสิ่งที่ทำให้โຕ้ะบูชามีความหมายมากขึ้น
- หลังจากการแห่ของถวาย ในวันนี้อาจจะงดการขับร้อง “เพลงถวาย” เพื่อสร้างบรรยากาศของความเงียบและเสริมบรรยากาศแห่งการภาวนา
- บทนำขอบพระคุณควรเลือกใช้วันอาทิตย์เทศกาลธรรมดา

แบบที่ 7 “ความนอบน้อมเชื่อฟังของพระคริสตเจ้าช่วย มนุษย์ให้รอดพ้น”

- บทขอพระคุณ จะเลือกใช้แบบ 2,3,4 (แบบใดแบบหนึ่งก็ได้) แต่ควรทิ้งช่วงจังหวะให้มีความเงียบ เพื่อสร้างบรรยากาศการรำพึงภาวนาให้เกิดระหว่างที่พระสงฆ์กำลังเสกศีล
- บทข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย ควรจะขับร้องหรือภาวนาอย่างตั้งใจ เพราะเป็นบทซึ่งพระเยซูเจ้าเป็นผู้สอนบรรดาศิษย์ของพระองค์
- บทเพลงรับศีลในวันนี้ อาจจะใช้แบบไม่ยาวนาน เพื่อให้มีเวลาสำหรับการรำพึง-ภาวนา อย่างสงบหลังรับศีล

ปิดพิธี

- ควรขับร้องเพลงจบพร้อมกับขบวนแห่ซึ่งประกอบไปด้วยผู้ถือหนังสือพระคัมภีร์จะทำให้ขบวนดูมีความหมายมากขึ้น
- หลังเพลงปิดพิธี ไม่ควรสวดบทภาวนาอะไรเพิ่มเติม ควรเลือกใช้ความสงบเพื่อการรำพึง ทบทวนสิ่งที่ได้ร่วมในพิธีกรรมตั้งแต่เริ่มพิธีจนจบ

3. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในชีวิต

ประชากรขอพระเจ้าควรเสริมสร้างความเชื่อในพระคริสตเจ้า และเสริมสร้างอาณาจักรของพระองค์ด้วย 1) การเรียนรู้พระวาจาของพระเจ้าและประกาศพระวาจาของพระองค์ให้ตนมีความเชื่อมั่นคงและยังทำให้ผู้อื่นได้รับผลของพระวาจาด้วย 2) การสวดภาวนาอย่างไม่หยุดหย่อนเพื่อเป็นการสร้างสัมพันธ์กับพระเจ้า และทำให้เราสามารถทูลขอในสิ่งที่เราเผชิญกับความทุกข์ยากในชีวิต

3.1 ท่าทีของการรับฟังพระวาจา

ท่าทีการรับฟังพระวาจาของพระเจ้ามีความสำคัญอย่างยิ่ง ในฐานะที่เรามีความเชื่อ เราทราบว่าโดยทางพระคัมภีร์เราได้พบพระเจ้า แม้ว่าพระคัมภีร์ถูกเขียนด้วยมือมนุษย์ต่างยุคต่างสมัยและต่างวัฒนธรรมกับเรากก็ตาม เราสามารถเรียนรู้และเข้าใจพระวาจาของพระเจ้าได้ กล่าวคือเราควรมีท่าทีแห่งการยอมรับ หลังจากนั้นควรพัฒนาไปสู่ท่าทีของการภาวนาและรำพึง ซึ่งจะพัฒนาเราให้มีความเชื่อครบสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3.2 ชีวิตที่ดำเนินไป (ตามท่าที)

คริสตชนต้องภาวนาอย่างสม่ำเสมอ การภาวนาอย่างสม่ำเสมอซึ่งเราพบในวันนี้ นับเป็นการเสริมชีวิตเราหลังจากการเข้าใจพระคัมภีร์ ทำให้เรามีแรงจูงใจที่จะอธิษฐานภาวนามากขึ้น เพราะจากตัวอย่างในหนังสือพระคัมภีร์ยิ่งทำให้เราเห็นคุณค่าของการภาวนามากต่อไป

คริสตชนพึงระวัง เราควรภาวนาอย่างสม่ำเสมอและอย่าได้ท้อแท้ เพราะพระเจ้าจะฟังเสียงของเรา “ขอเถิดแล้วท่านจะได้รับ”

ยิ่งกว่านั้นคริสตชนควรฝึกฝนตนเองมิใช่แค่การขอ แต่ควรมุ่งที่จะสรรเสริญพระองค์ ขอบคุณพระองค์ และขอร้องโทษจากพระองค์ อันจะทำให้คำภาวนาของเรา มีความสมบูรณ์อย่างแท้จริง

อาทิตย์ที่ 30 เทศกาลธรรมดา

ความจำเป็นของประชากรในการภาวนาเพื่อขอภัยโทษบาป

พระธรรมล้ำลึกพระคริสต์: พระคริสตเจ้าทรงสอนให้ภาวนาด้วยความ
สุภาพ

ท่าที่คริสตชน: ความไวใจ

การดำเนินชีวิต: สวดภาวนาด้วยความสุภาพและไวใจ

บทนำ

นับเป็นสิ่งจำเป็นที่ประชากรของพระเจ้าต้องสวดภาวนาเพื่อขอภัยโทษบาป เพราะในชีวิตคริสตชนนั้นมิใช่จะมีความสุขสดชื่นในการดำเนินชีวิตเท่านั้น แต่ทว่าหลายครั้ง (หรือแทบทุกวัน) เราต้องตกอยู่ในภาวะยุ่งยากของชีวิตการที่เราได้ “สวดภาวนา” ก็เปรียบได้กับการพบกับพระเจ้า พุดคุยปัญหาทุกข์ – สุข กับพระองค์ ทำให้เราได้รับกำลังใจจากพระองค์ ดังตัวอย่างถึง 3 ตัวอย่างซึ่งเราพบในบทอ่านทั้ง 3 บทของสัปดาห์นี้ (1) บสร 35 “คำอธิษฐานของผู้ที่ต่ำต้อยทะเลมุข” (2) 2 ทธ 4 นักบุญเปาโลพบพลังภาวนายามอยู่ในคุก (และ 3) ลก 18 คนเก็บภาษีใจสุภาพกลับบ้านพร้อมกับได้รับการยกโทษ ซึ่งทั้ง 3 ตัวอย่างทำให้เรามั่นใจว่า มีความจำเป็นที่ต้องภาวนาในยามวิกฤติ และการภาวนาโดยทั่วไปเราก็ถือโอกาสขอมาโทษจากพระเจ้าในความผิดพลาดในชีวิตของเรา

ฝั่งพระวาจา

บทอ่านที่ 1	บสร 35 : 12-14, 16-18	คำอธิษฐานของผู้ที่ต่ำต้อยทะเลมุข
เพลงสดุดี	สดด 34	คนยากจนร้องทูล และพระเจ้าทรงสดับฟังเขา
บทอ่านที่ 2	2 ทธ 4 : 6-8, 16-18	สิ่งที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของข้าพเจ้าก็คือมงกุฎแห่งความชอบธรรม
พระวรสาร	ลก 18 : 9-14	คนเก็บภาษีกลับบ้าน โดยได้รับการยกโทษ มิใช่ชาวฟาริสี

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระคริสตเจ้าทรงสอนให้ภาวนาด้วยความสุภาพ

จากพระวรสาร ลก 18:9-14 สายตาของคนร่วมสมัยของพระเยซูเจ้า คนเก็บภาษีคือคนบาป ชี้โก้ง และพวกฟาริสี คือ คนชอบธรรม แต่สำหรับพระองค์มองตรงกันข้าม โดยเรื่องอุปมาจากคำภาวนาและท่าทีที่สุภาพของคนเก็บภาษีนั่นเอง ทำให้พระองค์พอพระทัยและให้อภัยให้แก่คนบาปที่ใจสุภาพนั้น ท่าทีแห่งความสุภาพยังสอดคล้องกับสถานการณ์ในคุกของนักบุญเปาโล (2 ทธ 4) ซึ่งพบความยุ่งยากมากมาย ดูเหมือนจะไม่มีใครคอยช่วยเหลือเหมือนทุกคนทอดทิ้ง แต่เพราะความเชื่อทำให้เปาโลพบพลังใจจากพระเจ้า พระคริสตเจ้าทรงสอนเราเสมอมิใช่แค่เรื่องคนเก็บภาษีเท่านั้น แต่พระองค์ยังยกตัวอย่างหลายตัวอย่าง เช่น เรื่องทานของหญิงหม้าย ฯลฯ เพื่อเป็นการตอกย้ำเสมอว่า การมีใจสุภาพเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับการสวดภาวนา

1.2 พระคริสตเจ้าทรงเปี่ยมด้วยความอ่อนหวานและเมตตาสงสาร

ชีวิตของพระคริสตเจ้าทรงเปี่ยมด้วยความกรุณา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการภาวนาร้องทูลของผู้ต่ำต้อย คนยากจน และผู้ยากไร้ พระองค์จะทรงสดับฟังเสียงของพวกเขา เราสามารถจินตนาการความเมตตาของพระเยซูเจ้าได้กับเรื่องเล่าในบุตรสิรา 35 ที่ชี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ทรงเฉยเมยต่อคำวอนขอของผู้ถูกข่มเหงหรือผู้อ่อนแอกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กกำพร้าหรือหญิงหม้าย เป็นที่ยอมรับว่า คำอธิษฐานของผู้ต่ำต้อยเหล่านี้ จะถึงจุดหมาย จะทะลุถึงเมฆ กล่าวคือ มุ่งสู่องค์พระเจ้าอย่างแท้จริง ความคิดเรื่องนี้ยังสอดคล้องกับบทสดุดี 34 ที่กล่าวว่า พระยาห์เวห์ได้ทรงพิทักษ์ช่วยเหลือผู้ทุกข์ยาก “ผู้ที่ขอรอพิทักษ์ จักโปรดปราน พระประทาน ให้อภัย จนนพอใจ” จากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ทั้ง 2 บทนี้ย่อมบ่งบอกถึงความรักของพระเจ้ามากเพียงใด ต่อผู้ทุกข์ยากที่วอนขอพระองค์และการจะได้รับในสิ่งที่ต้องการผู้วอนขอจำเป็นต้องมีความสุภาพในจิตใจอยู่เสมอ

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ

2.1 บรรยายภาพของการฉลอง

พิธีบูชาขอบพระคุณ เป็นกิจการที่สื่อถึงความมีพระทัยเมตตาของพระเจ้าและเป็นกิจการที่แสดงออกซึ่งความสุภาพถ่อมตนของคริสตชน การจัดเตรียมพิธีกรรมในสัปดาห์จึงควรสื่อให้เห็นความมีพระทัยดีที่จะแสดงออกมามีด้วยการที่พระเจ้าทรงหล่อเลี้ยง คริสตชนด้วยพระวาจา และ ศีลมหาสนิท ขณะเดียวกันควรจัดพิธีที่สามารถสื่อ “การพบปะ” ด้วย “คำภาวนาที่ใจสุภาพ” ระหว่างมนุษย์ต่อองค์พระผู้สูงสุด ดังนั้น การจัดเตรียมบรรยายภาพของการฉลองในขั้นตอนของพิธีควรมีกิจการที่แสดงออกของคริสตชนที่มาขออภัยต่อพระเจ้าด้วยใจสุภาพ และพระเจ้ายกย่องพวกเขาด้วยพระทัยอารี

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หาจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความเอาใจใส่กับช่วงเวลาต่อไปนี้
เริ่มพิธี

- การเริ่มพิธีด้วยบทเพลงตามปกติ
- ประธานควรเน้นย้ำ “บทขอสารภาพบาป” เพราะเป็นการแสดงออกซึ่งความสุภาพและพระเจ้ายกย่องโทษให้
- บทรำวิงวอน ก่อนขับร้องพิธีกรอาจจะเกริ่นนำก่อนการขับเพื่อแสดงออกถึงความสำนึกให้พระเจ้าทรงพระกรุณาต่อทุกคน
- บทภาวนาของประธาน ซึ่งพระสงฆ์ควรเน้นถ้อยคำที่ว่า “โปรดทวิความเชื่อ ความไว้วางใจ และความรักยิ่งขึ้นในจิตใจ” เป็นการแสดงออกด้วยถ้อยคำที่สุภาพ

ภาควจนพิธีกรรม

- บทอ่านทั้ง 3 บท รวมทั้งบทเพลงคั่นระหว่างบทอ่านมีความกลมกลืนดีอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความเป็นเอกภาพเกี่ยวกับความคิดที่ว่า “ความจำเป็นของประชากรในการภาวนาเพื่อขออภัยโทษบาป”
- บทเทศน์ พระสงฆ์ควรตอกย้ำหรือหาแบบฉบับของบุคคลที่มีใจสุภาพและพระเจ้าจะทรงสดับฟังบุคคลเหล่านั้นมาให้ที่ซุ่มนุมนได้เห็น
- ประธานในพิธีอาจจะจัด “กิจกรรมเสริม” เล็กน้อยที่แสดงถึงการให้อภัยกันและกัน หลังบทเทศน์เลย เพื่อเป็นการ

สื่อนำเข้าสู่ภาคบูชาขอบพระคุณที่ทุกคนนั้นให้อภัยต่อกัน
และกัน ทุกคนมีใจสุภาพ

- บทภาวนาของมวลชน ควรเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับ ผู้ที่มีใจ
กระด้าง หรือผู้ที่ขาดความวางใจในพระองค์ ให้เขาได้พบ
ความรักของพระองค์

ภาคบูชาขอบพระคุณ

- ตอนต่างๆ ในภาคบูชาขอบพระคุณในสัปดาห์นี้ ไม่มี
ลักษณะพิเศษอะไรเป็นการเพิ่มเติม จะมีก็คือ
- บทนำขอบพระคุณ ควรเลือกใช้วันอาทิตย์เทศกาล
ธรรมดาแบบที่ 1 หรือ 2 หรือ 3 ซึ่งมีความเหมาะสมพอๆ
กัน
- บทข้าแต่พระบิดา ควรได้รับการแนะนำเป็นกรณีพิเศษ
ก่อนสวดหรือจะขบร้อง เพราะเป็นบทที่พระเยซูเจ้าทรง
สอนบรรดาศิษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาในส่วนครึ่งหลัง
นั้น มีความหมายที่สอดคล้องกับพระธรรมล้ำลึกเป็นอย่างดี
ยิ่ง “โปรดประทานอาหาร..... โปรดประทานอภัย และ
โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้เกิดการผจญ” ซึ่งจะทำให้เห็นภาพ
ความจำเป็นที่ประชากรของพระเจ้าต้องถ่อมตนอย่าง
แท้จริง
- ขั้นตอนการแสดงความเป็นมิตร (มอบสันติสุข) ควรได้รับ
การตอกย้ำถึงความสำคัญและควรหาวิธีการในส่วน
ดังกล่าวให้ดูเป็นการมอบสันติที่แตกต่างไปกว่าสัปดาห์ที่
ผ่านๆ มา
- หลังบทลูกแกะพระเจ้า ซึ่งมีคำภาวนาเงี้ยวๆ ของพระสงฆ์
ในวันนี้มาใช้แบบที่ 2 และเปล่งวาจาให้ดั่งขึ้นกว่าเดิม
เพื่อเป็นการเสริมความหมายของหัวข้อในวันนี้
- บทภาวนาระหว่างซุสึล และการตอบรับของสัตบุรุษ ก็เป็น
การสื่อความหมายถึงความสุภาพอย่างจริงจัง โดยเฉพาะ
ส่วนของสัตบุรุษซึ่งเป็นคำพูดของนายร้อยคนต่างศาสนาที่
มีความสุภาพและไว้วางใจต่อพระองค์

ปิดพิธี

- ควรคัดเลือกเพลงที่เหมาะสมสำหรับการสรุปถึง ความ
รักของพระเจ้าที่มีต่อความสุภาพของคริสตชน

3. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในชีวิต

การดำเนินชีวิตคริสตชนในชุมชนควรแสดงออกถึงบรรยากาศที่เห็นได้ว่า พระเจ้าทรงรักทุกคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ประสบปัญหาความทุกข์ยากในชีวิต ทางวัดควรถือโอกาสเชิญชวน สนับสนุนองค์กรคาทอลิกที่เป็นกิจการแสดงออกถึงความรักของพระที่มีต่อผู้ยากไร้ เช่น คณะวินเซนต์ เดอ ปอล และองค์กรที่ให้ความช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากในสังคม ขณะเดียวกันคริสตชนก็ไม่ลืมนึกถึงทางแห่งการภาวนาว่าก็เป็นหนทางที่จำเป็นในการที่จะทำ给他พบปะกับพระเจ้า และได้รับความช่วยเหลือจากพระองค์

3.1 ท่าทีของคริสตชน

คริสตชนควรมีท่าทีที่ไว้วางใจในพระเจ้า เพราะในชีวิตจริงนั้นหลายครั้งเราพบว่า เราไม่ได้รับและเรามีความทุกข์มากขึ้น ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคม ทำให้เรารู้สึกถึงพระเจ้าหลายครั้งมีหลายคนขาดกำลังใจ บางคนถึงขั้นคิดสั้นฆ่าตัวตาย ฯลฯ ดังนั้นท่าที “ไว้วางใจ” ควรเป็นท่าทีที่ได้รับการพัฒนาอยู่เสมอในชีวิตของเรา เพื่อยืนยันว่า มนุษย์ไม่สามารถอยู่ได้ด้วยตนเอง

3.2 ชีวิตที่ดำเนินไป (ตามท่าที)

- คริสตชนควรสม่ำเสมอในการสวดภาวนา โดยสวดภาวนาที่มีใจเน้นจำนวนมากๆ แต่เป็นการสวดภาวนาด้วยใจสุภาพ และไว้วางใจอย่างแท้จริง “การภาวนา” จึงเปรียบเหมือนเครื่องมือที่แสดงออกอยู่เสมอว่าเรายังไว้วางใจในพระเจ้า เพราะมีใจแค่เรามีท่าที แต่ทว่าเรายังมีวิธีการที่แสดงออกคือ การภาวนา
- คริสตชนควรภาวนาที่มีใจเพื่อตนเอง แต่ควรภาวนาเพื่อบุคคลอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้มีปัญหาทุกข์ยากในชีวิต